

NOWY TEATR

**raport
z działalności
artystycznej
2015/2016**

sezon otwarcia mek nowy teatr

TEKST: PIOTR GRUSZCZYŃSKI
FOTO: IZA GRZYBOWSKA

Międzynarodowe Centrum Kultury, które rozpoczęło działanie po renowacji siedziby w kwietniu 2016 roku, jest platformą prezentacji produkcji Nowego Teatru i wielu działań zbieżnych z filozofią interdyscyplinarności w sztuce. Stało się miejscem prezentacji młodych artystów z Polski i z zagranicy, jak też twórców uznanych, reprezentujących najnowszą historię teatru europejskiego.

Celem strategicznym naszej instytucji jest tworzenie i pokazywanie sztuki zmieniającej życie na lepsze. Wierzymy, że propagując takie wartości jak kreatywność, samodzielność, poszukiwanie nowych sposobów wypowiedzi z poszanowaniem dla tradycji sztuki i ciągłości kultury, jesteśmy w stanie wpływać na jakość codziennego życia i mądre postrzeganie świata w całej złożoności jego zjawisk. Tworzymy miejsce, którego dramaturgia odpowiada przyspieszonemu tętnu naszych czasów.

Nowy Teatr to miejsce kreujące jakościową zmianę intelektualną i społeczną.

MCK Nowy Teatr jest miejscem otwartym, nie tylko metaforycznie, ale także dosłownie. Nieomal każdego dnia odbywają się tu wydarzenia artystyczne i edukacyjne. Tworząc ofertę dla różnych grup społecznych i wiekowych, stawiamy na wygenerowanie wspólnoty widzów, będącej wspólnotą międzypokoleniową, połączoną wspólnym gustem.

Miejsce jest otwarte 7 dni w tygodniu, również latem po 15 godzin dziennie. W tym czasie działa świetlica, księgarnia, kawiarnia, restauracja i podwórko. Duża część Nowego Teatru jest przestrzenią otwartą, dostępną dla każdego jako przestrzeń prób, odpoczynku, prezentacji artystycznej. Zależy nam, żeby młodzi ludzie traktowali tę przestrzeń jako miejsce bezpieczne, gdzie można realizować marzenia, przeprowadzać artystyczne poszukiwania, odnaleźć sposoby artystycznej ekspresji.

Znakiem rozpoznawczym naszej instytucji jest transdyscyplinarność, organizujemy wydarzenia z wielu dziedzin sztuki: teatru, tańca, performansu, działań w przestrzeni miejskiej, muzyki współczesnej i progresywnej, sztuk plastycznych i edukacji zarówno dziecięcej, jak i dla młodzieży i dorosłych.

Celem strategicznym instytucji jest tworzenie i pokazywanie sztuki zmieniającej życie na lepsze.

Nowy Teatr współpracuje także z osobami niepełnosprawnymi. Zrealizowaliśmy przedstawienie z osobami głuchymi i z osobami z zespołem Downa, wierzymy bowiem w to, że społeczeństwo odpowiada za integrację wykluczonych, jest przestrzenią inkluzywną, a nie ekskluzywną.

Zbudowane w 2016 roku podstawy zasad działania MCK Nowy Teatr będą kontynuowane w następnych latach. Nasz program budowany jest w równowadze prezentacji produkcji własnych i wydarzeń gościnnych. W najbliższych sezonach sięgniemy po klasykę literatury („Sonata widm” Strindberga, Biblia, „Doktor Faustus” Tomasza Manna, „Uczta” Platona, „Burza” Szekspira), jak i będziemy rozwijać poszukiwania w dziedzinie tańca i teatru nie-dramatycznego, dla którego punktem wyjścia nie musi być tekst.

Będziemy kontynuować nasze działania cykliczne takie jak Festiwal Muzyczny Instalacje, wykłady, warsztaty, spotkania i debaty. Chcemy też w sezonie letnim proponować widzom dużą wystawę artysty wideo światowej rangi. Tak pomyślany program tworzy nie tylko koherentną wizję sztuki, ale daje również poczucie, że sztuka jest częścią życia, wypływa z niego, ale może mieć też realny wpływ na jego kształtowanie. MCK Nowy Teatr jest miejscem kreującym jakościową zmianę intelektualną i społeczną.

spektakle repertuarowe

„(A)pollonia”

reżyseria: Krzysztof Warlikowski

Liczba spektakli: 9

Liczba widzów: 6881

„Apokalipsa”

reżyseria: Michał Borczuch

Liczba spektakli: 10

Liczba widzów: 1688

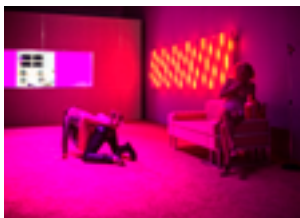

„Elementarz”

reżyseria: Michał Zadara

Liczba spektakli: 18

Liczba widzów: 1106

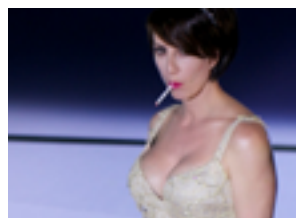

„Exhausted/Wyczerpani”

reżyseria: Claude Bardouil

Liczba spektakli: 3

Liczba widzów: 270

„Kabaret Warszawski”

reżyseria: Krzysztof Warlikowski

Liczba spektakli: 3

Liczba widzów: 1049

„Nancy. Wywiad”

reżyseria: Claude Bardouil

Liczba spektakli: 3

Liczba widzów: 389

„Pinokio”

reżyseria: Anna Smolar

Liczba spektakli: 12

Liczba widzów: 2250

wyjazdy

2015

9-10 września PILZNO, CZECHY International Festival Theatre Pilsen / „(A)pollonia”
24 września NITRA, SŁOWACJA Międzynarodowy Festiwal Teatralny / „Apokalipsa”
6 października BYDGOSZCZ, Festiwal Prapremier / „Apokalipsa”
22-23 października WROCŁAW, Międzynarodowy Festiwal Teatralny Dialog / „Francuzi”
7-8 grudnia KRAKÓW, Międzynarodowy Festiwal Teatralny Boska Komedia / „Francuzi”
12 grudnia KRAKÓW, Międzynarodowy Festiwal Teatralny Boska Komedia / „Apokalipsa”

2016

23-24 stycznia CLERMONT FERRAND, FRANCJA Comédie de Clermont-Ferrand / „Francuzi”
30-31 stycznia REIMS, FRANCJA Festival Scènes d'Europe / „Francuzi”
11-13 lutego GENEWA, SZWAJCARIA Comédie de Genève / „Francuzi”
11-13 marca SAO PAULO, BRAZYLIA Festival MITsp / „(A)pollonia”
22-23 marca TARBES, FRANCJA Le Parvis / „Francuzi”
2-3 kwietnia ŁÓDŹ, Festiwal Sztuk Przyjemnych i Nieprzyjemnych / „Francuzi”
8 kwietnia ŁÓDŹ, Festiwal Sztuk Przyjemnych i Nieprzyjemnych / „Apokalipsa”
3-4 czerwca HARBIN, CHINY, Harbin Grand Theatre / „(A)pollonia”
10-11 czerwca TIANJIN, CHINY, Tianjin Canary International Theatre Festival / „(A)pollonia”

nagrody

Foto: Tomasz Wiech

Wrzesień 2015

_____ Nagroda im. Konrada Swinarskiego dla Andrzeja Chyry jako najlepszego reżysera sezonu teatralnego 2014/15 za realizację opery „Czarodziejska góra” Pawła Mykietyna.

_____ Nagroda Specjalna miesięcznika „Teatr” dla Pawła Mykietyna za muzykę do opery „Czarodziejska góra” i do spektakli teatralnych.

_____ Nagroda w plebiscycie Słoneczniki dla spektaklu „Elementarz” w reżyserii Michała Zadary jako najbardziej rozwojowej inicjatywy dla dzieci w wieku 0-14 lat w kategorii Język. Plebiscyt organizuje portal czasdzieci.pl.

Październik 2015

_____ Srebrny medal Zasłużony Kulturze Gloria Artis dla Andrzeja Chyry.

Listopad 2015

_____ Nagroda środowiska muzycznego Koryfeusz Muzyki Polskiej w kategorii Osobowość Roku dla Pawła Mykietyna.

_____ Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski przyznawany przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej dla Ewy Dałkowskiej.

Grudzień 2015

_____ Nowy Teatr został uhonorowany aż sześcioma nagrodami podczas 8. Międzynarodowego Festiwalu Teatralnego Boska Komedia w Krakowie:

— Najlepsze przedstawienie dla „Apokalipsy” w reżyserii Michała Borczucha za „delikatnie utkane przedstawienie skupiające się na szczególe, w którym inscenizacja, estetyka oraz koncepcje tworzą – wraz z treścią – idealny splot przeszłości i terażniejszości, dokumentu i fabuły, intelektu i emocji, i które dodatkowo w zadziwiający sposób wiążą się ze społecznymi i politycznymi problemami dnia dzisiejszego”

— Najlepszy reżyser dla Krzysztofa Warlikowskiego za spektakl „Francuzi”, „który w swoim hermetycznym i wielopłaszczyznowym przedstawieniu burżuazyjnego społeczeństwa jako reżyser redefiniuje i poszerza horyzont Marcela Prousta, mistrzowsko operując wizją oraz narzędziami, które ma do dyspozycji jako reżyser”

— Najlepsza scenografia dla Małgorzaty Szczęśniak za spektakl „Francuzi”, za to, że „wciąga widzów w wielość przedstawionych światów, by doświadczali ciągłości rozwoju dramatu poprzez stworzenie silnie osadzonego w przestrzeni poczucia czasu”

— Najlepsza aktorka dla Haliny Rasiakówny za stworzenie roli Oriany Fallaci w „Apokalipsie”

— Najlepszy aktor dla Krzysztofa Zarzeckiego za kreację Piera Paola Pasoliniego w „Apokalipsie”

— Najlepszy aktor drugoplanowy dla Mariusza Bonaszewskiego za wyśmienite wykonanie roli Charlesa Swanna w spektaklu „Francuzi”.

Luty 2016

_____ WDECHY 2015 Maja Ostaszewska została nominowana do Wdech 2015 w kategorii Człowiek Roku. W nominacji czytamy: „Za dwie wyjątkowe role, teatralną i filmową, potwierdzające jej pozycję aktorską, mistrzostwo. To postaci budowane zupełnie innymi środkami, ale obie mają ogromną siłę rażenia. Za demoniczną, uwodzicielską i tragiczną Odetę we „Francuzach” w reżyserii Krzysztofa Warlikowskiego i terapeutkę Annę w filmie Małgorzaty Szumowskiej „Body/Ciało”. Jedna z najciekawszych aktorek, którą możemy oglądać na warszawskich scenach”.

Maj 2016

_____ Bartosz Gelner nominowany do nagrody Talenty Trójki w kategorii Teatr.

Czerwiec 2016

_____ Maja Ostaszewska nominowana do Nagrody im. Cypriana Kamila Norwida.

Czerwiec 2016

_____ Nagroda Związku Kompozytorów Polskich 2016 dla Pawła Mykietyna za ważny, indywidualny ślad w panoramie współczesnej muzyki polskiej, ze szczególnym uwzględnieniem nowego dzieła operowego „Czarodziejska góra”.

Sierpień 2016

_____ Maja Ostaszewska i Mariusz Bonaszewski nominowani za najlepsze kreacje aktorskie sezonu 2015/2016 w spektaklu „Francuzi” do Nagrody im. Aleksandra Zelwerowicza.

Foto: Iza Grzybowska

program artystyczny 2015/2016

dzika klasyka

16 WRZEŚNIA, 29 PAŹDZIERNIKA,
26 LISTOPADA, 10 GRUDNIA 2015

DOM ZABAWY I KULTURY DZIK

LICZBA KONCERTÓW: 4
LICZBA WIDZÓW: 400

Cykl domowych koncertów zorganizowanych wspólnie z Domem Zabawy i Kultury DZiK. Pokazaliśmy, że muzyka klasyczna wcale nie musi być poważna.

16 września 2015

Mała DZiKa Klasyka: Borodin /
Kozłów, czyli Jeżyk, Niedźwiedź
i kwartet smyczkowy

Koncert dla dzieci i dorosłych, połączony z premierą polskiego tłumaczenia bajki „Jeżyk i Niedźwiedź”. Drugi kwartet smyczkowy Aleksandra Borodina oraz projekcja krótkiej animacji pt. „Jeżyk we mgle”, którą na podstawie książki i scenariusza Kozłowa wyreżyserował Jurij Norsztein. Film ten uznawany jest za jedno z najwybitniejszych dzieł tego gatunku.

WYKONAWCY Kwartet smyczkowy DZiK w składzie: Dagna Sadkowska (skrzypce), Jakub Fiebig (altówka), Aleksandra Bugaj (skrzypce), Cecylia Stanecka (wiolonczela); Magdalena Górską, Hanna Konarowska (czytanie)

29 października 2015

Brahms kameralnie

Trzecia Sonata d-moll op. 108 na skrzypce i fortepian, Druga sonata A-dur opus 100.

WYKONAWCY Dagna Sadkowska (skrzypce)
Bartłomiej Zajkowski (fortepian)

26 listopada 2015

Don Giovanni klubowo

Kunsztowna forma wokalnie-instrumentalna przeniesiona z wielkiej sceny operowej na klubowe deski salonu willi przy Belwederskiej.

WYKONAWCY Kwartet smyczkowy DZiK, Mateusz Hoedt (bas-baryton)

10 grudnia 2015

Marimba i wibrafon klasycznie

Klasyczne i wirtuozowskie utwory na marimbę i wibrafon solo. W programie utwory takich kompozytorów jak Martin Wesley-Smith, Stuart Saunders Smith, François-Bernard Mâche, Daniel Almada i Marta Ptaszyńska

WYKONAWCY Paweł Nowicki (wibrafon, marimba)

Foto: ?

lost. prawykonanie utworu jagody szmytki

25 WRZEŚNIA 2015

ATM STUDIO

LICZBA KONCERTÓW: 1

LICZBA WIDZÓW: 400

Foto: Andoż Krishnadas, źródło: culture.pl

Jagoda Szmytka – LOST (2015)**
Symultaniczny międzygatunkowy
performans na śpiewaczkę, dwa zespoły
solistów, media zespolone i transmisję
na żywo.

Utwór na zamówienie Festiwalu Warszawska Jesień
we współpracy z Instytutem Muzyki i Akustyki
ZKM Karlsruhe.

WYSTĄPILI

Frauke Aulbert (głos, gra aktorska)
DECODER ENSEMBLE w składzie
Leopold Hurt (e-cytra)
Andrej Koroliov (fortepian, keyboard)
Carola Schaal (klarnety)
Sonja Lena Schmid (wiolonczela)
Alexander Schubert (elektronika)
Jonathan Shapiro (perkusja)
Alexander Hofmann (reżyseria dźwięku)
Sebastian Berweck (głos, sampler, gra aktorska)
Paul Hübner (trąbka, gra aktorska)
Steffen Ahrens (gitara elektryczna)
Katharina Bach (głos, gra aktorska)
Sebastian Schottke (reżyseria dźwięku)

KOMPOZYCJA, TEKST, WIDEO, SCENARIUSZ,
REŻYSERIA
Jagoda Szmytka

Utwór obejmuje: LOST – symultaniczny, między-
gatunkowy performans, LOST in Transit – serię
koncertów internetowych na stronie [www.LOSTdot-
tLOST.com](http://www.LOSTdot-
tLOST.com), LOST Extra – wydarzenia na żywo,
stronę na portalu Facebook, „Magazyn LOST” oraz
powieść zatytułowaną GAME of LOST.

Koncert w ramach Festiwalu Warszawska Jesień
2015 zorganizowany przy wsparciu Auswärtiges
Amt i Goethe-Institut w Warszawie.
Partner projektu: Nowy Teatr.

Foto: Tali Bitton

francuzi proust / warlikowski

TEATR

Teatralna wyprawa Krzysztofa Warlikowskiego w poszukiwaniu źródeł europejskiej świadomości i tożsamości. Początkiem jest monumentalna powieść Marcela Prousta „W poszukiwaniu straconego czasu”, która portretuje społeczeństwo w trakcie fundamentalnej zmiany związanej z utratą znaczenia dawnej hierarchii, eksplozją jawnego antysemityzmu, a przede wszystkim wybuchem pierwszej europejskiej wielkiej wojny. Nawiązując do stwierdzenia Gillesa Deleuze'a, że „powracają jedynie ci zmarli, których nazbyt szybko i nazbyt głęboko zakopano”, Warlikowski wzywa Prousta, by toczył dzisiejszą debatę o Europie. Ideą spektaklu nie jest tworzenie scenicznego ekwiwalentu powieści, ale znalezienie świata równoległego, struktury, przez którą przewlecemy naszą epokę jak przez precyzyjne ucho igielne krytycznego spojrzenia Prousta, z zachowaniem jego szczególności, ostrości widzenia i błyskotliwego poczucia humoru.

REŻYSERIA

Krzysztof Warlikowski

ADAPTACJA

Krzysztof Warlikowski, Piotr Gruszczyński

WSPÓŁPRACA

Szczepan Orłowski

OBSADA

PREMIERA EUROPEJSKA 21 SIERPNIĄ 2015

RUHRTRIENNALE, GLADBECK

PREMIERA POLSKA 3 PAŹDZIERNIKA 2015

ATM STUDIO, WARSZAWA

LICZBA PRZEDSTAWIEŃ: 31

LICZBA WIDZÓW: 12 654

Agata Buzek, Magdalena Cielecka, Ewa Dałkowska, Małgorzata Hajewska-Krzysztofik, Maria Łozińska, Maja Ostaszewska, Claude Bardouil, Mariusz Bonaszewski, Bartosz Gelner, Wojciech Kalarus, Marek Kalita, Zygmunt Malanowicz, Michał Pepeł, Piotr Polak, Jacek Poniedziałek, Maciej Stuhr

SCENOGRAFIA

Małgorzata Szczęśniak

DRAMATURGIA

Piotr Gruszczyński

WSPÓŁPRACA DRAMATURGICZNA

Adam Radecki

REŻYSERIA ŚWIATEŁ

Felice Ross

MUZYKA

Jan Duszyński

„Kartka z albumu. Utwór na wiolonczelę i taśmę”

Pawła Mykietyna wykonywany na żywo przez
Michała Pepeł / Marcina Zdunika

RUCH

Claude Bardouil

WIDEO

Denis Guéguin

ANIMACJE

Kamil Polak

Foto: Jean-Louis Fernandez

Rozliczenie z dzisiejszą Europą w sugestywnych obrazach. Warlikowski nie reżyseruje teatru też, mimo że sugeruje to polemicznie użyty tekst. Warlikowski opowiada obrazami, jest estetycznym podpalaczem, niepokojącym artystą-burzycielem, który umie posługiwać się kiczem i patosem.

— Andreas Wilink, „Der Spiegel”

Duży, fantastycznie wyrównany i zarazem pełen wybitnych osobowości spektakl. Przy pomocy „Francuzów”, festiwal Ruhrtriennale prowadzi swoją publiczność przez granice, za którymi pozostaje się w osłupieniu.

— Andreas Rossmann,
„Frankfurter Allgemeine Zeitung”

Wielkość wizji Warlikowskiego polega na tym, że z nieprawdopodobnym wyczuciem odmalowuje na scenie także współczesny nam, wszechogarniający lęk. „Francuzi” opowiadają o końcu świata de Guermantesów, ale również o krachu dzisiejszych elit. Warlikowski buduje nastroje, cały czas jednocześnie je podminowując. Pod wszystkimi gestami i słowami czai się poczucie bliskiego końca, trudna do nazwania nieuchronność. Odmalowanie jej staje się równoległym tematem inscenizacji. W takim ujęciu Warlikowski jawi się jako profeta, przewidujący trafnie koniec współczesnej nam Europy.

— Jacek Wakar,
„Dziennik Gazeta Prawna”

Francuzi od Warlikowskiego mogą być także jego aktorami. Bo czym innym są od jakiegoś czasu aktorzy z Nowego, jak nie ekstraklasą, arystokracją polskiego teatru? Starannie dobierani, wchodzą do zespołu na lata, współtworzą wewnętrzne reguły ich zamkniętego klubu, no i są przez reżysera kolekcjonowani jak rzadkie okazy wrażliwości,

inteligencji, ciała, pamięci przeszłości. To elitarne grono uczestniczy w budowaniu marki „Warlikowski” i teatru w innej niż codzienna skala.

— Łukasz Drewniak, Teatralny.pl

„Francuzi” Warlikowskiego mają wszystko, czego należy oczekiwać od wysokobudżetowej produkcji teatralnej przeznaczonej na międzynarodowe rynki. Od wysmakowanej scenografii, przez modne łączenie gatunków (są wstawki śpiewane, tańczone, nie brakuje nawet koncertu – kompozycję Pawła Mykietyna na wiolonczelę i taśmę wspaniale gra Michał Pepeł), po świetne aktorstwo. Sceny zazdrości w wykonaniu Mariusza Bonaszewskiego (Swann) i Mai Ostaszewskiej (Odeta), w ogóle ich kreacje to mistrzostwo świata, ale fantastyczni są właściwie wszyscy.

— Aneta Kyzioł, „Polityka”

Warlikowski buduje piękne obrazy. Upozowanych i wystrojonych aktorów zamyka w szklanym prostopadłościanie, wkłada w ich usta zgrabne bon moty, którymi czarują widownię. Bardzo szybko okazuje się jednak, że mikropęknięcia z początku spektaklu mają prawdziwie destrukcyjną moc.

— Katarzyna Pawlicka, „Onet”

„Francuzi” są spektaklem doskonałym pod względem artystycznym. Precyzyjnie skonstruowana narracja, nierównane aktorstwo, hipnotyzujące projekcje filmowe, wspaniała muzyka, estetycznie klarowna scenografia, nastrojowe oświetlenie – to wszystko składa się na imponującą całość. To wspaniałe widowisko i jego wizualność potrafi oczarować. Nie dziwi więc, że publiczność i część krytyki, także zagranicznej, była pod wrażeniem tego wieczoru i nie szczędziła pochwał.

— Iwona Uberman, „Teatr”

Foto: Michał Ramus

instalacje 4. festiwal muzyczny

MUZYKA / SZTUKI WIZUALNE

KURATOR
Wojtek Blecharz

OPIEKA MERYTORYCZNA
Paweł Mykietyń

17 — 18 PAŹDZIERNIKA 2015

CSW ZAMEK UJAZDOWSKI

LICZBA WYDARZEŃ: 9
LICZBA WIDZÓW: 4300

Czwarta już edycja festiwalu to zróżnicowany program prezentujący kompozytorów i wykonawców, którzy konstruują nowe instrumenty lub redefiniują te, które wszyscy dobrze znamy. Syntezator addytywny, komputerowe gry dźwiękowe, ściany rozbrzmiewające delikatnym dźwiękiem czy instrument, którego grę „słyszymy” zębami, to tylko niektóre przykłady prac, jakie można było zobaczyć, usłyszeć, poczuć. Instalacje 4. to również koncerty z muzyką tworzoną za pomocą elektrycznych szczoteczek do zębów, plastikowych kubeczków, odgłosów zgniatania, pocierania, łamania...

INSTALACJE MUZYCZNE:

Krzysztof Cybulski / panGenerator
Akustyczny syntezator addytywny
(na zamówienie festiwalu Instalacje 4, 2015)

Andrew S. Allen, Susanna R. Var
Ruratae (2015)

Robin Minard
Silent Music (2015)

KONCERTY:

Simon Loeffler — c (2012)
WYKONANIE: Simon Loeffler, Emilia Sitarz,
Magdalena Kordylasińska-Pękala – glockenspiel

Anna Zaradny — Flower power (2015)
WYKONANIE: Anna Zaradny – rośliny, komputer,
syntezator, elektronika, Krzysztof Cybulski –
elektronika

Koncert monograficzny
Michael Maierhoff specific objects 11 min. (2013),
Splitting 24 (2012–2013), Splitting 42 (2013–2014),
Shopping 4 (2005–2006) Splitting 25.1 (2011),
Nahfeld 3D,a (prawykonanie, 2015)

Wykonanie: Ensemble This/Ensemble That

Pierluigi Billone — Sgorgo Y for electric guitar solo
(2012)

Aviva Endean — A face like yours (2015)

Pierluigi Billone — Sgorgo N for electric guitar solo
(2013)

WYKONANIE: Yaron Deutsch – gitara elektryczna

Wartościowe pole do refleksji nad istotą muzyki – niezależnie od przestrzeni, w której występuje, muzyki, która nie jest dziełem jedynie ludzkim, ale efektem współpracy rozmaitych podmiotów, nawet nie - ożywionych. Taka wizja stanowi ogromną zachętę do poznania kolejnych eksperymentów muzycznych i weryfikacji rozumienia muzyki w ogóle.

— Jan Lech, „Ruch Muzyczny”

Foto: Emilia Piawska

warsztaty plastyczne

7 WRZEŚNIA — 21 GRUDNIA 2015

DOM ZABAWY I KULTURY DZIK

LICZBA WARSZTATÓW: 16
LICZBA UCZESTNIKÓW: 105

Zajęcia Świetlicy Nowego Teatru. Cykl zajęć w oparciu o autorski program. Poszczególne spotkania wprowadzały kolejne zagadnienia z historii sztuki, a ich rozwinięciem był warsztat plastyczny. Celem zajęć było przybliżanie najmłodszym dzieł sztuki od najdawniejszej do najnowszej oraz przede wszystkim: dobra zabawa, rozwój umiejętności manualnych, poprawa koncentracji, nauka współpracy w grupie, nauka planowania i samodzielnej pracy, poznawanie różnych zjawisk kultury i sztuki, poznawanie różnych technik plastycznych i podejmowanie wyzwań z nietypowymi narzędziami do pracy plastycznej, praca z wykorzystaniem materiałów recyklingowych, praca w mikro- i makroskali (od małych kartek po „murale” na wielkoformatowych kartonach).

PROWADZENIE
Agnieszka Zawisza

WIEK UCZESTNIKÓW
5-12 lat

warsztaty teatralne

10 WRZEŚNIA — 17 GRUDNIA 2015

SZKOŁA PODSTAWOWA NR 85 IM. B. JUAREZA

LICZBA WARSZTATÓW: 15
LICZBA UCZESTNIKÓW: 187

Zajęcia Świetlicy Nowego Teatru. Program warsztatów realizowany metodą dramy, której istotą jest działanie, wchodzenie w rolę, doświadczanie i przeżywanie. To metoda wychowawcza, która wspomaga indywidualny rozwój przy wykorzystaniu potencjału grupy. Cel to wspieranie wszechstronnego rozwoju dzieci poprzez ich uczestnictwo w procesie twórczym. Poprzez gry i zabawy dramowe uczestnicy mogli rozwijać umiejętności interpersonalne, świadomość ciała i panowania nad nim, pracowali nad koncentracją i opanowaniem, zaufaniem i relacjami grupowymi. Rozwijali wyobraźnię, spontaniczność, zyskali umiejętności niezbędne przy wystąpieniach publicznych, rozszerzyli kompetencje odczytywania i wykorzystywania kontekstów kulturowych.

PROWADZENIE
Katarzyna Kłata

WIEK UCZESTNIKÓW
7-10 lat

Foto: Herman Sorgeloos

jérôme bel by jérôme bel

11 — 12 GRUDNIA 2015

**TEATR SOHO /
STUDIO TEATRALNE KOŁO**

**LICZBA PRZEDSTAWIEŃ: 2
LICZBA WIDZÓW: 191**

Spektakl gościnny. Przedstawienie założycielskie dla teatru nietańca Jérôme'a Bela i jeden z pierwszych manifestów dotyczących jego języka teatralnego. Przedstawienie będące w repertuarze Bela od dwudziestu lat nadal otwiera nowe perspektywy dla performansu, odsyłając do źródeł antropologii. To prywatny taneczny manifest artysty. Jérôme Bel pokazuje ciało w całej jego prostocie i funkcjonalności, pozwalając i tancerzowi, i widzowi wejść w bardzo głębokie emocje.

Zaprezentowany performans to nie do końca przerobiona w polskim teatrze lekcja z historii sztuki performansu. Zdarzenie, które dziś można właściwie potraktować jako wykładnię mechanizmów, postaw i elementów, z których garściami czerpią sztuki performatywne i współczesny taniec.

(...)

„Bel” to układanka, machina performatywna wprawiająca w ruch mikro zdarzenia, teksty i przyzwyczajenia odbiorcze. To poszukiwanie poziomu zerowego rzeczywistości, flirt z kodem językowym i teatralnym oraz z tym, do czego każdy z nich się odnosi.

— Anka Herbut, „Dwutygodnik”

CHOREOGRAFIA

Jérôme Bel

WYSTĘPUJĄ

Claire Haenni, Michèle Bargues, Eric Affergan,
Yseult Roch, Frederic Segurette

Prezentowane wspólnie
z Fundacją Nowych Działań

fabryka pięknych gestów

21 STYCZNIA 2016

GALERIA XS

LICZBA POKAZÓW: 3

LICZBA WIDZÓW: 80

WSTĘP WOLNY

Pokaz końcowy pracy warsztatowej Wojtka Ziemińskiego z gimnazjalistami z Ośrodka Szkolno-Wychowawczego dla Dzieci Słabosłyszących nr 15 im. Ottona Lipkowskiego w Warszawie. Język służy tu jako pretekst do opowiadania o swoim miejscu w świecie, ale też – o tym, czym jest polskość, czym obcość, co jest wspólne, a co jednoczy tylko pozornie.

Od jesieni 2015 roku odbywały się warsztaty w formie laboratorium teatralnego, podczas których proponowane ćwiczenia były wspólnie omawiane, a czasem też – rozwijane do pełniejszych form. Uczestnicy mogli odkryć sposoby przekładania materiału dokumentalnego (biograficznego lub nie) na język performatywny.

Różne teksty (m.in. literackie, potoczne, z domeny życia publicznego) przełożone na Polski Język Migowy ujawnią napięcie między treścią a choreograficzną jakością, poezją ciała, estetycznym efektem języka w ruchu. Widzowie ujrzeni teksty oprawione w gablotę – witrynę XS stojącą na ulicy Narbutta.

AUTOR PROJEKTU

Wojtek Ziemiński

WSPÓŁAUTORZY

Agnieszka Misiewicz, Wojtek Pustoła

Foto: Maria Wilska

Foto: Michal Ramus

■■■■■ otwarcie mck nowy teatr ■■■■■ kwiecień 2016

Foto: Tal Bitton

Śmierć sokratesa barbara hannigan reinbert de leeuw

Barbara Hannigan jest jedną z największych osobowości współczesnej sceny operowej. Była wielokrotnie nagradzana nie tylko za osiągnięcia wokalne, ale także aktorskie. Może to niezwykle połączenie dwóch tak wielkich talentów spowodowało, że artystka stała się ukochaną śpiewaczką Krzysztofa Warlikowskiego. W czasie przeglądu oper Krzysztofa Warlikowskiego zobaczyliśmy ją także w partii tytułowej w „Lulu”, w roli Anny w „Don Giovanim” oraz w „Głosie ludzkim”.

MUZYKA
Eric Satie

SOPRAN
Barbara Hannigan

FORTEPIAN
Reinbert de Leeuw

Instalacja zrealizowana została przez Krzysztofa Warlikowskiego, Kamila Polaka, Zygmunta Malanowicza i Piotra Gruszczyńskiego.

Występ, który odbył się z okazji otwarcia Nowego Teatru był prezentem artystki dla Krzysztofa Warlikowskiego i jego widzów.

15 KWIETNIA 2016

LICZBA KONCERTÓW: 1
LICZBA WIDZÓW: 600

Foto: materiały Teatru

spacery po siedzibie mck nowy teatr

16-17 KWIETNIA 2016

LICZBA SPACERÓW: 9

LICZBA WIDZÓW: 400

WSTĘP WOLNY

OTWARCIE MCK NOWY TEATR / WYDARZENIE SPECJALNE

Z okazji otwarcia siedziby MCK Nowy Teatr zaprosiliśmy naszych widzów na spacer, których przewodnikami byli artyści i pracownicy Nowego Teatru.

Oprowadzali:

Magdalena Cielecka, Maciej Czeredys,
Ewa Dałkowska, Dorota Flinker, Bartosz Gelner,
Piotr Gruszczyński, Łukasz Józków,
Wojciech Kalarus, Marek Kalita,
Zygmunt Malanowicz, Joanna Nuckowska,
Karolina Ochab, Piotr Polak, Jacek Poniedziałek,
Ewa Sokołowska, Maciej Stuhr,
Małgorzata Szczęśniak, Maciej Walczyna,
Krzysztof Warlikowski.

Foto: Wilfried Hoestl

przeгляд oper krzysztofa warlikowskiego

19 KWIETNIA – 12 MAJA 2016

LICZBA POKAZÓW: 6
LICZBA WIDZÓW: 850

WSTĘP WOLNY

Reżyserie operowe Krzysztofa Warlikowskiego docierają do Polski jedynie za pośrednictwem internetu i telewizyjnych transmiji Mezzo. Nie mamy więc zbyt wielu okazji, aby w pełni ocenić rozmiar tego dzieła i jego wagę dla zmiany języka opery. To uniwersum, które powstało w ciągu lat pracy na najważniejszych scenach operowych Europy, stało się dzisiaj punktem odniesienia nie tylko dla teatru lirycznego, jako takiego, ale również teatru dramatycznego Krzysztofa Warlikowskiego. Wielkie inscenizacje olśniewające urodą rozwiązań reżyserskich i scenograficznych, z najlepszymi dyrygentami i śpiewakami, to nie tylko widowiska, ale przede wszystkim głębokie lektury oper, docieranie do ich możliwych, a często ukrytych znaczeń i sensów.

„Król Roger” Karola Szymanowskiego
Opéra Bastille w Paryżu, 2009

„Lulu” Albana Berga
La Monnaie w Brukseli, 2012

„Medea” Luigiiego Cherubiniego
La Monnaie w Brukseli, 2008

„Kobieta bez cienia” Richarda Straussa
Bayerische Staatsoper w Monachium, 2013

„Alcesta” Christoph Willibalda Glucka
Teatro Real w Madrycie, 2014

„Don Giovanni” Wolfganga Amadeusza Mozarta
La Monnaie w Brukseli, 2014

WSTĘPY DO PROJEKCJI
Tomasz Cyz, Jacek Hawryluk,
Katarzyna Naliwajek

forum otwarcia mck nowy teatr uległość // wściekłość // wolność

Foto: Piotr Polak

OTWARCIE MCK NOWY TEATR / WYDARZENIE MULTIDYSCYPLINARNE / DEBATA

22-24 KWIETNIA 2016

LICZBA WYDARZEŃ: 7

LICZBA WIDZÓW ŁĄCZNIE: 883

WSTĘP WOLNY

Forum wymiany myśli artystów i intelektualistów europejskich. Debata w formie instalacji artystycznej wokół hasła ULEGŁOŚĆ // WŚCIEKŁOŚĆ // WOLNOŚĆ. Forum towarzyszyły koncerty, pokazy filmów oraz prezentacja prac wideo w wyborze kuratorskim Ewy Toniak.

MODERATORZY FORUM

Beata Stasińska, Max Cegielski

22 KWIETNIA 2016

POKAZ FILMU ZBIGNIEWA LIBERY „WALSER”

Liczba widzów: 60

KONCERT LUTOSŁAWSKI QUARTET

Liczba widzów: 122

Jeden z wiodących polskich kwartetów. Wykonuje głównie muzykę XX i XXI wieku, skupia się przy tym na popularyzacji muzyki polskiej, m.in. Witolda Lutosławskiego, Karola Szymanowskiego, Pawła Mykietyna, a także Marcina Markowicza – jednego z członków kwartetu.

PROGRAM

Paweł Mykietyń – II Kwartet smyczkowy

Paweł Mykietyń – III Kwartet smyczkowy (2016)

Andrzej Kwieciński – [PIPE(s)] (2016)

23 KWIETNIA 2016

KONFERENCJA ULEGŁOŚĆ // WŚCIEKŁOŚĆ //
WOLNOŚĆ PROWADZONA W JĘZYKU POLSKIM,
ANGIELSKIM I FRANCUSKIM

Liczba widzów: 150

Debata z udziałem: Vincenta Baudrillera,
Konstantego Bogomołowa, Jean Michel Bruyère'a,
Paula Dujardina, Zbigniewa Libery, Christiana
Longchampa, Sodji Lotker, Krystiana Lupy,
Wajdiego Mouawada, Joanny Mytkowskiej,
Katji Petrowskiej, Jeana Ivesa Potela, Pawła
Potoroczyna, Andy Rottenberg, Árpáda Schillinga,
Aleksandra Smolara, Laura Kaunissaare i
Krzysztofa Warlikowskiego.

WYSTAWA PRAC WIDEO „MŁODZI WIDZĄ”

KURATORKA Ewa Toniak

Liczba widzów: 250

Swoje prace pokazali: Piotr Bosacki, Karolina Freino,
Zuzanna Gietner, Małgorzata Goliszevska, Alicja
Karska & Aleksandra Went, Dawid Marszewski,
Karolina Mełnicka, Kle Mens, Małgorzata
Michałowska, Kinga Mistrzak, Dorota Nieznalska,
Justyna Orłowska, Laura Paweła, Paulina
Piórkowska, Agnieszka Polska, Julia Popławska,
Anna Raczyński, Gregor Różański, Stach Szumski,
Piotr Urbaniec.

„FABRYKA PIĘKNYCH GESTÓW”

REŻYSERIA Wojtek Ziemilski

WSPÓŁAUTORZY Agnieszka Misiewicz,

Wojtek Pustoła

Liczba widzów: 80

KONCERT SONGÓW ZE SPEKTAKLI NOWEGO
TEATRU W WYKONANIU MAGDALENY
POPŁAWSKIEJ I ZESPOŁU

Liczba widzów: 191

24 KWIETNIA 2016

POKAZ FILMU „NO55 ASH AND MONEY”

TIIT OJASOO

Liczba widzów: 30

W 2010 roku Teatr NO99 rozpoczął projekt „NO75
Zjednoczona Estonia”, fikcyjny ruch polityczny
potraktowany przez opinię społeczną jak
prawdziwa siła polityczna. W unikatowy sposób
łączył sztuki performatywne, politykę, media
i idee społeczeństwa obywatelskiego. Przez 44 dni
od pierwszej konferencji prasowej, aż do punktu
kulminacyjnego, jakim było zebranie założycielskie
fikcyjnej partii, w którym wzięło udział 7000
ludzi, Zjednoczoną Estonię śledziła ekipa filmowa
dokumentująca cały projekt. „NO55 Ash and
Money” to pełnometrażowy dokument, który rzuca
światło na to jak powstała NO75 Zjednoczona
Estonia. Film przybliży proces tworzenia
najprawdopodobniej największego współczesnego
performansu w dzisiejszej Europie.

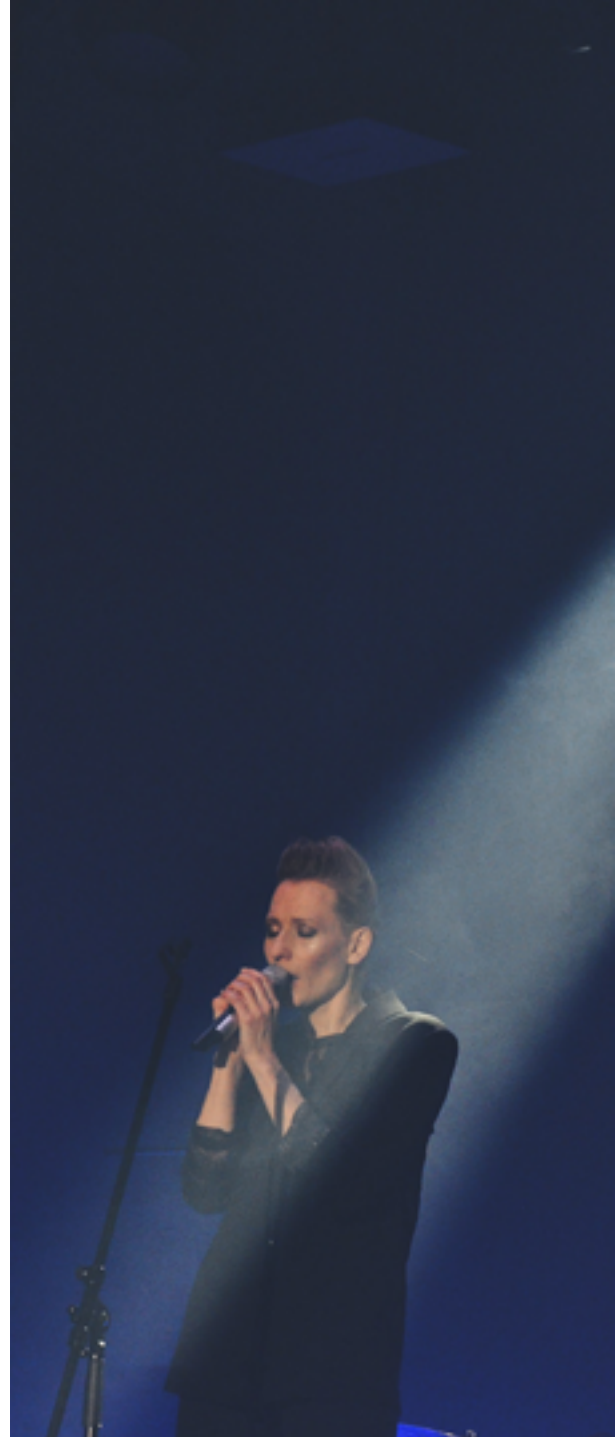

Foto: Marta Rybicka

marcin masecki nadzwyczajna orkiestra dęta mdk w słupcy

24 KWIETNIA 2016

LICZBA KONCERTÓW: 1
LICZBA WIDZÓW: 360

Marcin Masecki
Prapremiera „Swag” (2014)
na pianino i orkiestrę dętą
Prekognicje Symfonii nr 1 „Zwycięstwo” (2013)
na pianino
Symfonia nr 1 „Zwycięstwo” (2013)
na pianino i orkiestrę dętą
I. Początek
II. Rozwinięcie
III. Zakończenie

Nadzwyczajna Orkiestra Dęta MDK w Słupcy
Marcin Masecki – pianino, dyrygent, kompozytor
Szymon Józwiak – przygotowanie Orkiestry

Koncertowi towarzyszył pokaz filmu
„Zwycięstwo” (2015) w reżyserii Tomka Eberta
oraz premiera płyty z utworami Maseckiego
z Orkiestrą OSP, którą wydało Stowarzyszenie
„Turning Sounds”.

Antoni Beksiak – kurator

*Jest coś magicznego w podskakujących i wciąż
mylących krok strukturalnych układankach muzyki
Marcina Maseckiego. Jest w nich z jednej strony
echo dodekafonii (jako nowego porządku),
a z drugiej muzyki ubogiej, dziadowskiej i naiwnej.*
— Polskie Radio

paweł mykietyn – pasja wg św. marka na sopran, głos recy- tujący, chór i orkiestrę katedralną

26 KWIETNIA 2016

LICZBA KONCERTÓW: 1

LICZBA WIDZÓW: 253

WYSTĄPILI

Kameraliści NOSPR

Aukso Orkiestra Kameralna Miasta Tychy
pod dyrekcją Marka Mosia

Zespół Śpiewaków Miasta Katowice
Camerata Silesia
Jasnogórski Chór Chłopięc-Męski
Pueri Claromontani

DYRYGENT

Marek Moś

PRZYGOTOWANIE CHÓRU

Anna Szostak, Jarosław Jasiura

ŚPIEW

Urszula Kryger

GŁOS BIAŁY

Katarzyna Moś

RECYTATOR

Maciej Stuhr

Pasję jako gatunek sztuki muzycznej najczęściej kojarzymy z okresem baroku, a zwłaszcza z postacią Johanna Sebastiana Bacha, po którym pozostały dwa jej kompletne opracowania – oparte na Ewangeliach wg św. Mateusza oraz wg św. Jana. W XX wieku sensacją stała się „Pasja wg św. Łukasza” Krzysztofa Pendereckiego, a później kolejne próby znalezienia dla niej nowych środków wyrazu – np. przez Arvo Pärta (1982) lub twórców wielokulturowego i ekumenicznego projektu zrealizowanego w 250. rocznicę urodzin lipskiego kantora (2000) przez Sofię Gubajdulinę, Osvalda Golijowa, Wolfganga Rihma i Tan’a Dun.

Dzieło Pawła Mykietyna stanowi propozycję stylistyczną i ekspresyjną całkowicie odrębną, chociaż także sięga do tekstu biblijnego z opisem ostatnich godzin życia Chrystusa – do „Ewangelii wg św. Marka” (a ponadto do prorocत्व z „Księgi Izajasza”). Tematem dzieła jest nie tylko męka

Chrystusa, ale także cierpienie jako takie, wpisane w egzystencję człowieka. Posługując się zasadą kolażu, kompozytor nieustannie zaskakuje słuchacza różnorodnością użytych technik. Sięga zarówno do tradycji, jak i do sonorystyki, do technik mikrotonowych oraz tzw. muzyki konkretnej, a nawet do rocka, a zatem muzyki powszechnie kojarzonej z rozrywką. Wyjątkowo intensywnie i szeroko wykorzystany został zasób wokalnych środków ekspresji. Klasyczny śpiew sąsiaduje tu z naturalnymi odgłosami emocji, melorecytacją, Sprechgesangiem i dramatyczną teatralną deklamacją.

Słuchając „Pasji według św. Marka” na głosy i instrumenty Pawła Mykietyna, towarzyszymy Chrystusowi-człowiekowi podczas drogi do męczeńskiej śmierci, a także królowi Ezechiaszowi w jego cierpieniu i wyzwoleniu ze śmierci. Doświadczamy tym samym granicznych momentów ludzkiej egzystencji, w każdym momencie ukazywanych przez pryzmat cierpienia.

(...)

Przede wszystkim zaś „Pasja” Mykietyna przeniknięta jest ideą powolnego odstawiania, zbliżania się do tajemnicy cierpienia. Nie ma w niej nic oczywistego – czasy, muzyczne estetyki, słowa, rodzaje narracji, wszystko miesza się ze sobą. Istota pasji (męki, a także paschy-przejścia) dociera do nas niejako okrężną drogą, trzymając nas w niepewności, napięciu, zadziwieniu, oczekiwaniu.
— Ewa Szczecińska, „Dwutygodnik”

Są w tym dziele fragmenty wstrząsające, piękne, niedające chwili wytchnienia, powracające po wysłuchaniu. Urszula Kryger, Katarzyna Moś, Maciej Stuhr, Orkiestra Kameralna Miasta Tychy „Aukso” i Marek Moś stworzyli wybitną kreację wybitnego dzieła.

— Jacek Hawryluk, „Gazeta Wyborcza”

konstytucja na chór polaków

1-3 MAJA 2016

LICZBA PRZEDSTAWIEŃ: 3
LICZBA WIDZÓW: 1040

K.O.N.S.T.Y.T.U.C.J.A.
NA CHÓR POLAKÓW + PATRIOTYCZNE DISCO
REŻYSERIA Marta Górnicka

DLACZEGO KONSTYTUCJA?

Bo dotyczy nas wszystkich, ale mamy do niej skrajnie różne podejście.

Bo dziś nieustannie się do niej odwołujemy – by jej bronić, by domagać się jej zmiany, by ją łamać, by jej strzec.

Bo dla jednych jest dumą. Dla innych hańbą.

Bo dla wszystkich jest USTAWĄ ZASADNICZĄ.

Kto czytał?

CHÓR POLAKÓW

AKTORZY NOWEGO TEATRU, KIBICE LEGII, WIETNAMCZYCY, CHÓR KOBIET, ZWIĄZEK STRZELECKI „STRZELEC”, ŻYDÓWKI, DZIECI, AKTORZY TEATRU 21, MUZUŁMANIE, UCHODŹCY, EMERYCI I RENCIŚCI, a konkretnie: Marta Adamczewska, Beata Banasik, Sebastian Biały, Grzegorz Brandt, Helena Chmielewska-Szljajfer, Ewa Chomiczka, Paulina Drzastwa, Maciej Dużyński, Dawid Dziarkowski, Bartosz Gelner, Krystyna Gielecińska, Violetta Glińska, Alicja Herod, Edina Iliasova, Anna Jagłowska, Rafał Jatczak, Maria Jolanta Nałęcz Jawecka, Katarzyna Jaźnicka, Borys Jaźnicki, Mateusz Józwiak, Gubani, Khay Kharoeva, Ewa Konstanciak, Maja Kowalczyk, Wiesław Kowalski, Grzegorz Kuraszkiewicz, Kim Lee, Zaretta Mamaeva, Mateusz Marciniak, Marta Markowicz, Kamila Michalska, Mateusz Michnikowski, Olga Mysłowska, Ngo Van Tuong, Natalia Obrębska, Michał Pęczyński, Jacek Poniedziałek, Anna Rączkowska, Paulina Sacharczuk-Kajper, Natalia Samolijk, Jakub Sitek, Michalina Sitek, Kaja Stępkowska, Kamilla Tantasheva, Ton Van Anh, Dawid Wawryka, Karolina Więch, Anna Wodzyńska, Anna Wojnarowska, Viet Thu Lan Pham, Raisa Zaurbekova, Piotr Zwolski.

I nie chodzi o to, by dowieść, że możemy zestroić głosy, że możemy śpiewać unisono. Stworzymy chór, który przemówi różnymi głosami. Chór różnych rejestrów, chór kakofoniczny. KAŻDY może przeczytać Konstytucję.

Marta Górnicka swoją inscenizacją wpisała się w polską historię podwójnie. Raz, jako że przypominała przeciętnemu Polakowi, jak brzmią najważniejsze akapity naszej Konstytucji. Wyjęła z niej te najbardziej obecnie dyskutowane ze względu na zmiany dotyczące Trybunału Konstytucyjnego oraz sposobów kontrolowania społeczeństwa. Po drugie przypomnienie to nastąpiło zaskakująco akurat w tym momencie, kiedy dzień wcześniej lider partii rządzącej zapowiedział potrzebę zmian w konstytucji, zgodnie z zaleceniem konstytucji z 1791 roku, że powinna ona być aktualizowana co 20 lat. W przedstawieniu Górnickiej, co ciekawe, można też dostrzec potrzebę uwspółcześnienia zapisów ustawy zasadniczej, tak aby była ona dostosowana do aktualnej sytuacji geopolitycznej.

— Wojciech Giczkowski, „Teatr dla was”

KONCEPT, REŻYSERIA, TEKST
Marta Górnicka

DRAMATURGIA
Agata Adamiecka

CHOREOGRAFIA
Anna Godowska

ORGANIZACJA PRZESTRZENI
Robert Rumas

ŚWIATŁO
Artur Sienicki

Foto: Tani Simberg

trylogia

markus öhrn

7 MAJA 2016

LICZBA PRZEDSTAWIEŃ: 3
LICZBA WIDZÓW: 623

Markus Öhrn (1972) – artysta wizualny i reżyser. Jego prace prezentowane są na najważniejszych festiwalach teatralnych: w Awinionie, Wiedniu, Brukseli czy Berlinie. Budzą kontrowersje i gorące dyskusje o granicach współczesnego teatru.

„Pochodzę z północnej Szwecji, to bardzo konserwatywny region. Obowiązują tam normy i zachowania heterorodziny, w której rządzą mężczyźni. Mężczyzna musi być tam mężczyzną. A przecież tak sformatowana rodzina jest całkowicie podłączona do porządku kapitalistycznego. To jest prywatne przedsiębiorstwo. Dorastałem w Szwecji opiekuńczej, socjalistycznej, w której nie stawiało się na indywidualizm. Nie było wyboru. Był tylko jeden model do naśladowania i powielania. Robiło się to, co postanowił ojciec-patriarcha. Z tym walczę. I nie ma to żadnego związku z moją relacją z rodzicami” – tak Markus Öhrn opowiadał o swoim pierwszym spektaklu „Conte d’amour”. Od tamtej pory Öhrn wspólnie z aktorami z fińskiego kolektywu Nya Rampen i szwedzkiego Instytutu zrealizował jeszcze dwa spektakle „We Love Africa and Africa Loves Us” i „Bis zum Tod”, w których między innymi zajmuje się postkolonialnymi fantazjami białych nuklearnych rodzin europejskich. Te trzy spektakle, pokazywane łącznie, tworzą wielogodzinne transowe widowisko. To doświadczenie, które zaburza myślenie na temat porządku rodzinnego zbombardowanego choćby tym, co zdarzyło się w austriackiej piwnicy Fritzla.

„Bis zum Tod” jest niezwykłym wydarzeniem. Ten spektakl zadaje pytania dotyczące istoty rodziny, miłości, inicjacji, współczesnego świata przepełnionego nachalnym optymizmem. Nie pozostawia obojętnym.

— Stanisław Godlewski, „Gazeta Wyborcza”

„CONTE D'AMOUR” (2010)

REŻYSERIA, SCENOGRAFIA, WIDEO, FOTOGRAFIE
Markus Öhrn

TEKST
Anders Carlsson

MUZYKA
Andreas Catjar

KOSTIUMY
Pia Aleborg

WYSTĘPUJĄ
Jakob Öhrman, Elmer Bäck, Rasmus Slätis, Anders Carlsson

KOOPRODUKCJA
Markus Öhrn, Nya Rampen i Instytut
we współpracy ze Studiobühne

„WE LOVE AFRICA AND AFRICA LOVES US” (2012)

REŻYSERIA, SCENOGRAFIA
Markus Öhrn

TEKST
Anders Carlsson

MUZYKA
Andreas Catjar

KOSTIUMY, REKWIZYTY
Pia Aleborg

WYSTĘPUJĄ
Elmer Bäck, Anders Carlsson, Rasmus Slätis, Jakob Öhrman

„BIS ZUM TOD” (2014)

REŻYSERIA, SCENOGRAFIA, WIDEO
Markus Öhrn

MUZYKA
Janne Lounatvuori, Linus Öhrn, Derek Holzer

KOSTIUMY
Pia Aleborg

TEKST
Victoria Larsson, Markus Öhrn, Anders Carlsson

WYSTĘPUJĄ
Elmer Bäck, Anders Carlsson, Jakob Öhrman, Rasmus Slätis

KOPRODUKCJA
I see Darkness, Nya Rampen, Instytut, Volksbühne am Rosa-Luxemburg-Platz, Centrum Kultury Zamek w Poznaniu, Nowy Teatr w Warszawie

PRZY WSPARCIU
Theater der Welt, Kulturrådet, Hauptstadtkultur-fonds, Svenska Kulturfonden i Finland

Foto: Stefan Okołowicz

14-16 MAJA 2016

LICZBA PRZEDSTAWIEŃ: 3

LICZBA WIDZÓW: 1072

Bohater „Kruma” Hanocha Levina powraca do rodzinnego miasta, w którym czeka na niego matka, przyjaciele i cała społeczność. Świat, który zastaje Krum, dotknięty jest jednak jakimś paraliżem. Jakby rzeczywistość, do której powraca bohater, znieruchomiła w oczekiwaniu na coś, co w końcu nada jej sens, co uruchomi zdarzenia. I tak się dzieje, ale działania bohaterów okazują się chaotyczne, a rozbudzone życie prowizoryczne, wypełnione powtarzalnym rytmem narodzin, wesel i pogrzebów. Krum wydaje się postacią najbardziej bierną. Ktoś inny żeni się, ktoś inny umiera, ktoś inny wyjeżdża. Być może w ten sposób spełniają się różne warianty losu bohatera. Postawiony w sytuacji widza, który na chwilę zawiesza swoją tożsamość i całkowicie poddaje się iluzji, Krum ogląda jak we śnie zrealizowany w formie teatralnego spektaklu katalog swoich marzeń i obaw.

REŻYSERIA
Krzysztof Warlikowski

PRZEKŁAD
Jacek Poniedziałek

SCENOGRAFIA
Małgorzata Szczęśniak

MUZYKA
Paweł Mykietyn

ŚWIATŁO
Felice Ross

PROJEKCJE
Paweł Łoziński

WYSTĘPUJĄ
Magdalena Cielecka, Małgorzata Hajewska-Krzysztofik, Miron Hakenbeck, Marek Kalita, Redbad Klijnstra, Paweł Kruszelnicki, Zygmunt Malanowicz, Adam Nawojczyk, Maja Ostaszewska, Jacek Poniedziałek, Anna Radwan, Małgorzata Rożniatowska

SPEKTAKL GOŚCINNY, PRODUKCJA
TR Warszawa i Narodowy Stary Teatr
im. Heleny Modrzejewskiej w Krakowie

Foto: Marta Ankiersztejn

cykl aktywizm tańca. przestrzenie choreografii

Mówiąc o choreografii, w kontekście zaproszonych spektakli, odnosimy się do pojęcia aktywizmu – stanowiska głoszącego pierwszeństwo aktywności i zmiany przed trwałością i stałością. Aktywizm nie odnosi się tutaj do społecznego, politycznego zaangażowania poprzez podejmowanie konkretnej tematyki. Mamy na myśli postawę skupioną na prowokowaniu ruchu i wprowadzaniu w ruch. Choreografie, które zaprezentowaliśmy przyjmują jako warunek zmienność i niestabilność. Nie poddają się jednej konwencji teatralnej, poszukują i proponują sposoby ucieleśniania podążające za logiką konsekwentnych dociekań. Dążą do poszerzania granic form tworzących znaczenia. Prowokują i aktywują odmienne sposoby postrzegania i doświadczania ruchu, a przez to ciała, przestrzeni, czasu, przedmiotu i ich korelacji. Proponujemy przeniesienie uwagi z tego, co ruch w tańcu może reprezentować, oznaczać, na to jak to robi – jak się formuje i manifestuje, jak ulega zmianie i jak zmienia. Zadajemy pytanie, czym taniec może być i jaką siłą performatywną posiadać. Zastanawiamy się jakie są obecnie możliwe pola funkcjonowania choreografii.

KURATORKI CYKLU

Maria Stokłosa, Magdalena Ptasznik, Eleonora Zdebiak

surfing

18-19 MAJA 2016

LICZBA PRZEDSTAWIEŃ: 2

LICZBA WIDZÓW: 98

Wydarzenia w ramach cyklu *Aktywizm tańca*.
Przestrzenie choreografii.

Choreografia, w której performerka wprowadza w przestrzeń wydarzenia obiekty, z którymi wchodzi w fizyczne interakcje, negocjując wydarzający się ruch i nieustannie zmieniające się krajobrazy.

„Surfing” aktywuje materię skupiając się na jej powierzchni, w kontakcie z nią szuka doświadczania. Prowokuje zderzenia powierzchni, tarcia, zarysowania, obserwuje kierunki w przestrzeni, odległości, zmieniającą się dynamikę i różnice energetyczne akcji, w których powierzchnie spotykają się.

CHOREOGRAFIA, PERFORMANS

Magdalena Ptasznik

DRAMATURGIA, WSPÓŁPRACA KONCEPTUALNA

Eleonora Zdebiak

PRODUKCJA

Art Stations Foundation by Grażyna Kulczyk

PRZY WSPARCIU

Fundacja Burdąg, Centrum w Ruchu, Wawerskie Centrum Kultury. Research do performansu zrealizowany został w ramach programu rezydencyjnego NRW Tanzrecherche 2013 w Bielefeld, w Niemczech.

WYDARZENIE TOWARZYSZĄCE: MAPA

Liczba widzów: 80

Spotkanie, którego gospodarzami będą wybrani eksperci w dziedzinie choreografii.

EKSPERCI

Alex Baczyński-Jenkins, Anna Nowicka, Edyta Kozak, Izabela Chlewińska, Joanna Leśnierowska, Joanna Szymajda, Magdalena Zamorska, Małgorzata Wdowik, Marta Keil, Natalia Siewewicz, Ramona Nagabczyńska, Renata Piotrowska, Weronika Pelczyńska, Ilona Trybuła, Wojtek Ziemilski

Foto: Marika Heidebäck

cooking catastrophes

21-22 MAJA 2016

LICZBA PRZEDSTAWIEŃ: 2
LICZBA WIDZÓW: 216

Szefowie kuchni na oczach widzów przygotowują potrawy, które odwzorowują katastrofy naturalne, jak i wywołane przez człowieka: powódzie, pożary lasów, wojny, kraksy samolotów.

Eva Meyer-Keller pracuje na styku sztuk plastycznych i performatywnych, współpracowała m.in. z Jérôme Belem, Christine de Smedt /les ballets C de la B., studiowała choreografię w School for New Dance Development w Amsterdamie oraz fotografię w Berlinie w Hochschule der Künste oraz w Londynie w Central Saint Martins i w King's College.

Sybille Müller działa w obszarach performans, pedagogiki tańca i teorii mediów. Od 2006 artystki prowadzą intuicyjne badania katastrof i tworzą projekty dotyczące zmian klimatycznych.

Strach i przyjemność. Pierwotna siła i wykwinność. Performans „Cooking Catastrophes” to zderzenie skrajnych kategorii i doznań. Na koniec można zjeść m.in. tsunami, awarię elektrowni jądrowej i pożar lasów. Zgotowane jest prawdziwe piekło.
— Karol Owczarek, „Aktivist”

KONCEPCJA I REALIZACJA
Eva Meyer-Keller, Sybille Müller

KUCHARZE
Thomas C. Bräuhäuser, Astrid Sophie Fleisch,
Kane Do

PRODUKCJA
Mossutställningar Stockholm we współpracy
z PACT Zollverein, Essen i Goethe-Institut Szwecja.

WSPARCIE
Fonden Innovativ Kultur, Kulturr.det (Swedish Arts Council), Stiftelsen framtidens kultur (The Foundation for the Culture of the Future), Berliner Kulturverwaltung (Senatskanzlei – Kulturelle Angelegenheiten Berlin).

W ramach polsko-niemieckiego roku jubileuszowego 2016 ŚWIĘTUJEMY!
zorganizowanego przez Goethe-Institut i Ambasadę Niemiec z okazji 25-lecia Traktatu o dobrym sąsiedztwie i przyjaznej współpracy.
Goethe.de/swietujemy

piotruś pan

1-5 CZERWCA 2016
PREMIERA 1 CZERWCA 2016

LICZBA PRZEDSTAWIEŃ: 7
LICZBA WIDZÓW: 1537

Spektakl na podstawie „Piotrusia Pana” Jamesa Matthew Barrie’ego w tłumaczeniu Aleksandra Brzózki i Macieja Słomczyńskiego.

Ta opowieść może rozpocząć się w każdym dziecięcym pokoju. Jeżeli pomyślicie, że rozpoczęła się właśnie w waszym domu, nie pomylicie się. To historia mam, które wśród pocałunków przechowywanych w szkatułkach, mają takie, których nie podarują nigdy nikomu, nawet wam. I zaciekłych piratów, których myśli uciekają i spacerują po murawie dawno minionych boisk. Ale przede wszystkim to wasza historia. Podróży do Nigdylandii. Mieszkają tam zgubione dzieci. Takie, które wypadły z wózków albo o których istnieniu dorośli zapomnieli w natłoku codziennych obowiązków. Dzieci nie potrzebują mapy, by tu trafić. Co innego rodzice. Oni zawsze muszą mieć wszystko uporządkowane. Zaznaczają więc zdumiewające barwy i pirackie okręty, odludne legowiska zwierząt, czarownice, statki kosmiczne, potwory i dinozaury...Nie byłaby to trudna mapa, gdyby to było już wszystko.

Ale jest jeszcze: pierwszy dzień w szkole, religia, ojcowie, nieregularne czasowniki, tort czekoladowy, wiązanie sznurowadeł, powiedz: „Chrzęszcz brzmi w trzcinie.”, dziesięć złotych za to, że sam wyrzujesz sobie ząb...

Nowy Teatr ma szczęście do przedstawień dla dzieci. „Piotruś Pan” Łukasza Kosa to kolejna po „Pinokiu” Anny Smolar propozycja dla najmłodszych. Nie dość, że zrealizowana ze smakiem i rozmachem, to jeszcze traktująca małego odbiorcę poważnie. Spektakl z ogrywającym już nieraz swoją chłpięcość Piotrem Polakiem w roli tytułowej to oniryczna feeria. Będą też momenty dość mroczne, ale okażą się tylko snuciem przez dzieci wieczornych strasznych opowieści.

— Witold Mrozek, „Gazeta Wyborcza Stołeczna”

Spektakl Kosa jest jednak fantastyczny, nawet jeśli koncepcyjnie okazał się dość tradycyjny, by nie powiedzieć konserwatywny. Wizualnie i warsztatowo zachwyca, aktorzy wciągają publiczność w zawrotne tempo akcji, grając z prawdziwą werwą. Warto jednak po nim porozmawiać z dziećmi o hymnie, śmierci, dziewczynkach i chłopcach.

— Aldona Kopkiewicz, „Dwutygodnik”

REŻYSERIA, WSPÓŁPRACA DRAMATURGICZNA
Łukasz Kos

WYSTĘPUJĄ

Joanna Niemirska, Michał Bieliński, Piotr Polak,
Piotr Trojan, Radomir Rospondek, Aleksandra
Osowicz

DRAMATURGIA

Patrycja Dołowy

SCENOGRAFIA

Olga Mokrzycka-Grosperre, Mikołaj Grosperre

MUZYKA

Adam Świtała

ANIMACJE, WIDEO, EFEKTY WIZUALNE

Aleksander Janas / kolektyw kilku.com

CHOREOGRAFIA

Anna Nowicka

KOSTIUMY

Paula Grocholska

Foto: Marcin Oliva Soto

dzień dziecka, czyli ile nowych światów może po- wstać w nowym teatrze

4 CZERWCA 2016

LICZBA WYDARZEŃ: 1

LICZBA WIDZÓW: 350

DLA DZIECI / WYDARZENIE SĄSIEDZKIE

Świętowanie Dnia Dziecka rozpoczęliśmy w środę 1 czerwca premierą spektaklu „Piotruś Pan”, ale to w sobotę 4 czerwca zaczęła się prawdziwa zabawa. Zaprosiliśmy dzieci do krainy wyobraźni, na naszym placu powstała przestrzeń do świetnej zabawy. Nowy Teatr zamienił się w Nibylandię. „Przez dziurkę od klucza” to całodniowe warsztaty twórcze z artystami i edukatorami łączące sztuki wizualne z filozofią, literaturą, projektowaniem i, oczywiście, teatrem.

PROGRAM

Przestrzeń zabaw twórczych dla wszystkich i strefa malowania rękami działała cały dzień.

ZROBIŁO SIĘ CIUT WIETRZNIĘ

Tworzenie ruchomych kompozycji kołyszających się delikatnie na wietrze.

KIM JESTEŚ? DZISIAJ MOŻESZ BYĆ KIM CHCESZ. ROBIENIE MASEK

Warsztaty rysunkowe dla dzieci i rodziców, dorosły miał za zadanie „zamienić się” w dziecko, a dziecko w dorosłego.

HIRAMEKI, CZYLI RYSUJ TO, CO WIDZISZ

Karolina Rodanowicz

Hirameki to technika polegająca na tworzeniu przypadkowych kolorowych plam i odkrywaniu ukrytych w nich kształtów, bohaterów, a nawet całych historii. Oprócz rysowania nauczyliśmy się też, jak tworzyć wymyślone, ożywające dzięki pracy naszej wyobraźni postaci.

A GDYBYM JEDNAK WCALE NIE BYŁ DOROSŁY?

Agnieszka Sinicka

Warsztat przeznaczony dla dzieci w każdym wieku. Warsztaty tworzenia własnej niesamowitej krainy

na dużym papierze. Tworzyliśmy makiety i mapy niezwykłych krain. Odkrywaliśmy nowe lądy.

MYŚŁOKSZTAŁTY

Mikołaj Małek

Podczas warsztatów zajmowaliśmy się rysowaniem/budowaniem makiet naszych myśli.

SZYJEMY KSIĄŻKĘ

Ania Stefańska i Sylwia Gomułka

Warsztaty tworzenia własnoręcznie książki, począwszy od przycięcia kartek aż do wypełnienia jej treścią. Ważną częścią twórczej zabawy było głośne czytanie historii, które zostały wymyślone, Dzięki aktorskiej interpretacji opowieści stały się żywe!

Do współpracy przy programie zaprosiliśmy Spotlight Kids.

Czym jest Spotlight Kids?

Sztuka to dla nas sposób opowiadania o sobie światu. Artyści wyrażają się świadomie, dzieci robią to intuicyjnie. To co było naszym zadaniem, to ośmielić je do wyrażania swoich uczuć i wrażeń, tak żeby nie bały się nowych doświadczeń i żeby wiedziały, że każdy, choćby bardzo od nas inny, ma coś ciekawego do opowiedzenia.

empatia w sferze publicznej. debata

5 CZERWCA 2016

LICZBA WYDARZEŃ: 1

LICZBA WIDZÓW: 40

WSTĘP WOLNY

Mowa nienawiści przybrała na sile. Pytanie: co zrobić, żeby ją osłabić? Czy sztuka i edukacja mogą przyczynić się do złamania języka nienawiści?

W debacie zastanawialiśmy się nad emocjami, kompleksami i lękami z lewa i z prawa, które wywołują nienawiść społeczną i uniemożliwiają empatyczny dialog przeciwnych stron i krytyczne przyjrzenie się wzajemnej argumentacji bez apriorycznej niechęci, negatywnej stereotypizacji i obrażania.

GOŚCIE

Łukasz Chotkowski, Anna Smolar, Jola Janiczak, Wiktor Rubin, Joanna Pawluśkiewicz, Igor Stokfiszewski, Marek Beylin

PROWADZENIE prof. Krystyna Duniec

EDUKACJA

38

potancówka dla sąsiadów

11 CZERWCA 2016

LICZBA WYDARZEŃ: 1

LICZBA WIDZÓW: 600

WSTĘP WOLNY

Foto: materiały Teatru

All Stars Dansing Band gra znane numery dansingowe – hity Elvisa, Paula Anki, Piotra Szczepanika czy Wojciecha Gąsowskiego Liderem i gitarzystą zespołu jest reżyser teatralny Michał Zadara. Wokalistą – Sean Palmer, kompozytor i dyrygent, twórca eksperymentalnego chóru GreBadanie, artysta rezydent Muzeum Polin. Na klarnecie gra Michał Górczyński, jeden z najwybitniejszych klarnecistów polskich, wybitny interpretator muzyki współczesnej. Na perkusji Leszek Lorent – wybitny wykonawca muzyki Iannis Xenakisa, wirtuoz perkusji. A na kontrabasie – Bartozzi Wojciechowski, legendarny basista, twórca instrumentów.

Grał zespół w składzie:

GITARA
Michał Zadara

WOKAL
Sean Palmer

FORTEPIAN/GITARA/SAXOFON
Jacek Budyń Szymkiewicz

PERKUSJA
Leszek Lorent

BAS
Bartozzi Wojciechowski

FORTEPIAN/INSTRUMENTY
DĘTE Michał Górczyński

SPECIAL GUEST STAR
Aga Zaryan

dyskusyjny klub książki biblia

13 CZERWCA 2016

LICZBA WYDARZEŃ: 1

LICZBA WIDZÓW: 40

GOSPODARZ Michał Zadara

Przed każdym spotkaniem Dyskusyjnego Klubu Książki jego uczestnicy umawiali się na lekturę wskazanego fragmentu i spotykali się by dyskutować na jego temat.

Biblia: książka nad książkami, dzieło fundamentalne dla całej kultury europejskiej i śródziemnomorskiej, jest wciąż słabo znane w Polsce. Rzadko czytane, rzadko dyskutowane. Niby znane wszystkim, ale zaskakująco tajemnicze. Michał Zadara zaprosił do dyskusji na jego temat sześcioro gości. W dialog ten mógł włączyć się każdy z uczestników. Nie spostkaliśmy się, by pouczać, tylko by wspólnie odkrywać tekst od dawna zaniedbany.

Foto: Lee Kelomees

three left hours (everybody's piece)

11-12 CZERWCA 2016

LICZBA PRZEDSTAWIEŃ: 2
LICZBA WIDZÓW: 155

Mało wiemy o estońskim teatrze, podczas gdy można by mówić o estońskim idiomie teatralnym wywiedzionym z performansu, budowanym w wielkiej wolności od tekstu dramatycznego, na skrzyżowaniu wielu dziedzin ekspresji. Porywające trzy godziny, w których mierzymy się z obsesją oceniania i wykluczania. Teatr jakiego w Polsce nie mamy, zrobiony mistrzowsko, ale z największą swobodą. W przerwach (bardzo licznych), aktorzy zapraszają do baru, który sami obsługują. Nie jest to taniec, teatr, performans, występ muzyczny, cyrk, wykład, film, pokaz wideo czy dyskusja. To sztuka dla każdego (everybody's piece). To przedstawienie składające się z przerw, skonstruowane wokół oczekiwania i napięcia, które stają się polem gry zarówno aktora, jak i świadków-uczestników. Performance przypomina ciągnącą się imprezę, która z kolei staje się niekończącą absurdalną grą, w którą każdy może się włączyć.

REŻYSERIA

Alissa Šnaider

PERFORMERKA

Kaja Kann

DŹWIĘK

Renzo van Steenbergem

ŚWIATŁA

Oliver Kulpsoo

DRAMATURGIA

Laur Kaunissaare, Taavi Eelmaa

KOPRODUKCJA

Kanuti Gildi SAAL

WSPARCIE

Eesti Kultuurkapital

Śmiertelnie trudna gra

Gąska Klementyna pewnego dnia spotyka Śmierć. Na ten widok dostaje gęsiej skórki, ale nie ucieka, nie krzyczy... Zresztą Śmierć wygląda inaczej, niż spodziewała się Klementyna: nie trzyma w ręku kosy, nie jest ani stara, ani brzydka, lubi spacerować i rozmawiać o słodyczach. Między dwiema bohaterkami rodzi się relacja, poznają się coraz lepiej i głębiej.

„Wyszliśmy od tematu śmierci, a zaczęliśmy przyglądać się życiu, jego regułom, tej naszej codziennej grze w klasy. Z muzyczno-ruchowych improwizacji powstał spektakl nie tylko o odchodzeniu, ale o twórczej obecności w świecie pełnym wyzwań” – mówi Justyna Sobczyk, założycielka Teatru 21 i reżyserka spektaklu.

Foto: Grzegorz Press

16-17 CZERWCA 2016

TEATR 21

LICZBA PRZEDSTAWIEŃ: 4

LICZBA WIDZÓW: 180

REŻYSERIA

Justyna Sobczyk

DRAMATURGIA

Justyna Lipko-Konieczna

SCENOGRAFIA, KOSTIUMY

Agata Skwarczyńska

WYSTĘPUJĄ

Magdalena Świątkowska, Justyna Wielgus

MUZYKA NA ŻYWO

Saba Litwińska

PRODUKCJA

Stowarzyszenie Pedagogów Teatru

PARTNERZY

Instytut Teatralny, Fundacja Win-Win

COPYRIGHT

Wolf Erlbruch, Ente TodundTulpe;

©VerlagAntje Kunstmann GmbH, München 2007

Foto: Michał Ramus

instalacje 5. festiwal muzyczny

17-19 CZERWCA 2016

LICZBA WYDARZEŃ: 10
LICZBA WIDZÓW: 1176

KURATORZY

Wojtek Blecharz, Paweł Mykietyń

Od początku istnienia Festiwal Instalacje koncentrował się na prezentacji form interdyscyplinarnych, multimedialnych, wychodzących poza ramy muzyki koncertowej. W tym roku obchodziliśmy jubileusz: piąte urodziny festiwalu. Zaprezentowaliśmy monumentalną pracę jednego z „ojców” teatru muzycznego Heinerja Goebbelsa, będącą niejako ukoronowaniem instalacyjnego ducha oraz kwintesencją performatywnej hybrydyczności.

15 CZERWCA 2016

SPOTKANIE Z HEINEREM GOEBBELSEM

Liczba widzów: 50

Spotkanie z Heinerem Goebbelsem, połączone z prezentacją książki "Przeciw Gesamtkunstwerk", w którym wzięli udział również: Lukáš Jiříčka i Sławomir Wojciechowski. Prowadziła Monika Pasiecznik.

15 CZERWCA 2016

HEINER GOEBBELS. STIFTERS DINGE

Liczba przedstawień: 4

Liczba widzów: 596

Dźwięki, tony, hałas, głosy i teksty łączą się w najbardziej wyjątkowej z muzycznych kreacji Heinerja Goebbelsa. Nie wiadomo, czy to bardziej kompozycja, czy pejzaż dźwiękowy, performatywna instalacja czy rzeźba dźwiękowa. Twórca określa swe dzieło jako kompozycję na pięć fortepianów bez pianistów, sztukę bez aktorów, występ bez

artystów, swoisty „no-man show”. Odwołuje się w nim do Bacha, tradycyjnych pieśni greckich i melodii z Nowej Gwinei, przywołuje też teksty Claude’a Levi-Straussa, Williama Borroughsa i Malcolma X. Dzieło zainspirowane jest twórczością dziewiętnastowiecznego austriackiego pisarza Adalberta Stiftera, który za cel postawił sobie dokumentację dźwięków i wizualnych przejawów natury.

KOMPOZYCJA I REŻYSERIA

Heiner Goebbels

ŚWIATŁO I SCENOGRAFIA

Klaus Grünberg

DŹWIĘK

Willi Bopp

ELEKTRONIKA

Hubert Machnik

PRODUKCJA

Theatre Vidy Lausanne oraz T&M-Nanterre Paris, Schauspiel Frankfurt, Berliner Festspiele / Spielzeit Europa, Grand Theatre Luxembourg, Teatro Stabile Torino

WSPÓŁPRACA

artangel, London

W ramach polsko-niemieckiego roku jubileusowego 2016 ŚWIĘTUJEMY! zorganizowanego przez Goethe-Institut i Ambasadę Niemiec z okazji 25-lecia Traktatu o dobrym sąsiedztwie i przyjaznej współpracy. goethe.de/swietujemy

15 CZERWCA 2016

SLAVOX (2016)

Liczba przedstawień: 3

Liczba widzów: 240

Prawykonanie kompozycji Adama Walickiego we współpracy z Karolem Radziszewskim. Czy wiek XXI przyniesie przepowiadane odrodzenie duchowości? Nie religii, a właśnie duchowości? Czy taki zwrot w naszym materialistycznym świecie jest możliwy? Czy modna dziś ezoteryka doprowadzi do renesansu pogańskich wierzeń? Czy słowiańska duchowość wspierana przez afrykańskie moce, zdoła się wyzwolić spod jarzma ponad tysiącletniej kolonizacji? „Slavox” to synkretyczna ceremonia, która spróbuje na chwilę ucieleśnić tę wizję.

REŻYSERIA, PERFORMANS

Karol Radziszewski

ŚPIEW, PERFORMANS, LIBRETTO

Barbara Kinga Majewska

WIOLONCZELA

Michał Pepol

KLARNET

Michał Górczyński

PERKUSJA, TRANSDUKTORY

Krzysztof Topolski Arszyn

GITARA ELEKTRYCZNA

Adam Walicki

PERFORMANS

Tomasz Foltyn

Bartosz Gelner

Utwór został dofinansowany ze środków Ministra

Kultury i Dziedzictwa Narodowego w ramach programu „Kolekcje” – priorytet „Zamówienia kompozytorskie”, realizowanego przez Instytut Muzyki i Tańca.

18 CZERWCA 2016

SPOTKANIE Z OKAZJI WYDANIA NAJNOWSZEJ NUMERU GLISSANDO #28

W spotkaniu wzięli udział m.in. Monika Pasiecznik, Wojtek Blecharz, Iza Smelczyńska.

Wstęp wolny

19 CZERWCA 2016

PAULINE OLIVEROS, ALL FOURS (1998)

Liczba widzów: 40

Pauline Oliveros jest jedną z najważniejszych osobowości w dziedzinie muzyki eksperymentalnej. Pod koniec lat 80-tych wprowadziła termin „deep listening”, który stał się kwintesencją muzycznych praktyk legendarnej amerykańskiej kompozytorki. „Głębokie słuchanie”, to aktywna kontemplacja dźwięku, na wszystkie możliwe sposoby, słuchanie „całym sobą”, wsłuchiwanie się w dźwięki dnia codziennego, w muzykę, w naturę, a także we własne myśli. „Głębokie słuchanie” łączy w sobie elementy improwizacji, kompozycji muzycznej, a także medytacji i dźwiękowego rytuału. Podczas tegorocznego festiwalu Instalacje wraz z publicznością wykonaliśmy jeden z przykładów praktyki i filozofii muzycznej Oliveros: utwór „All Fours”. Każdy wykonawca otrzymał cztery różne instrumenty perkusyjne, na każdym z nich musiał wykonać cztery dźwięki na cztery różne sposoby, w czterech różnych tempach, czterech poziomach

dynamicznych, czterema różnymi pałkami,
w czterominutowych odcinkach...
Wstęp wolny.

WYDARZENIA TOWARZYSZĄCE

Goethe-Institut, Chmielna 13

WOJTEK BLECHARZ, KARL HEINZ JERON,
DAN WEINSTEIN: NOWA INSTALACJA NA
GENERATORY RYTMU, SYNTEZATORY
ANALOGOWE I WIOLONCZELĘ (2016)

Instalacja Wojtka Blecharz na generatory rytmu, syntezatory analogowe oraz wiolonczelę inspirowana kulturą rave'u, muzyką drum'n'bass oraz działaniem site specific, gdzie architektura staje się nieodłączną częścią narracji muzyki, a słuchacz przechodząc przez kolejne warstwy dźwięku i przestrzeni niejako sam komponuje ostateczny kształt utworu. Instrumenty analogowe wykorzystane w instalacji zostały specjalnie zbudowane przez berlińskiego artystę Karl Heinza Jerona, partia wiolonczeli jest wynikiem współpracy Wojtka Blecharza i izraelskiego wiolonczelisty Dana Weinsteina. Instalacja powstała dzięki pomocy Instytutu Polskiego w Berlinie, Instytutu Goethego w Warszawie oraz Instytutu Polskiego w Tel Aviwie. Kuratorem projektu jest Jacek Skolimowski.

Wstęp wolny

SPOTKANIE Z TWÓRCAMI INSTALACJI

PROWADZENIE Monika Pasiecznik

Wstęp wolny

Dofinansowanie ze środków Ministerstwa Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Foto: materiały deufert&plishke

niemandszeit. deufert&plishke

21 CZERWCA 2016

LICZBA PRZEDSTAWIEŃ: 1

LICZBA WIDZÓW: 59

W 1998 roku Thomas Plischke stworzył taneczne solo jako projekt dyplomowy kończący jego studia w P.A.R.T.S. (Performing Arts Research and Training Studios w Brukseli). W tym samym czasie Katrin Deufert w trakcie kończenia doktoratu na Freie Universität w Berlinie napisała tekst „Mit Europy“, osobisty i emocjonalny dziennik podróży pomiędzy Brukselą i Berlinem. Obie prace uchwyciły ulotny moment stanu emocjonalnego końca studiów – kiedy już nie jest się studentem, a jeszcze nie profesjonalistą. 16 lat później deufert&plischke wykładają na uniwersytetach kształcąc wielu studentów. W projekcie „Niemandszeit“ odwrócili role wykładowców, twórców i studentów: wydobyli z archiwum swoje prace dyplomowe, by dać je studentom – to oni stają się wykładowcami i mentorami. Dla deufert&plischke projekt nie powstał w celu odtworzenia i rekonstrukcji prac dyplomowych, ale po to by ponownie samemu stać się studentem i performerem pracującym nad swoją pracą pod kierunkiem studentów.

Przez kilka miesięcy pracy nad projektem studenci przeformułowali i rozszerzyli obie prace korzystając z materiałów z kronik, własnych doświadczeń i wspomnień z okresu pomiędzy rokiem 1998 i dzisiaj – wypełnionym wojną w Iraku, historycznymi zamachami z 11 września, kryzysem finansowym, Arabską Wiosną Ludów, Facebookiem, Googlem, NSA... Zdjęcia i teksty z tego czasu zostały zebrane jako inspiracja, by nadać nowy kontekst oryginalnym projektom. Studenci stworzyli nowy scenariusz i ruch sceniczny, który wykonali deufert&plischke z udziałem widzów. Podczas spektaklu publiczność znajduje się na scenie razem z artystami i współtworzy go.

Duet Katrin Deufert i Thomas Plischke od ponad 15 lat w swojej praktyce artystycznej realizuje radykalną koncepcję, w której choreografia ma budować społeczeństwo, a nie jedynie je portretować. Równolegle deufert&plischke rozwijają w swoich pracach ideę nowego teatru epickiego.

REŻYSERIA, KONCEPCJA I REALIZACJA
deufert&plischke

WYKONANIE
Thomas Plischke, Flavio Ribeiro

CHOREOGRAFIA I TEKST PERFORMATYWNY
Rosalind Goldberg, Ana Laura Lozza, Lee Meir,
Miriam Jakob, Flavio Ribeiro, Kareth Schaffer

TEKST
Valda Setterfield

WYPRODUKOWANE PRZEZ
deufert&plischke i Tanzfabrik Berlin e.V.
Przy wsparciu Europejskiej Sieci APAP – Performing Europe.

KOPRODUKCJA
bit teatergarasjen, Bergen, Kunstencentrum Buda,
Kortrijk, tqw Vienna

WSPARCIE
Berlin Senate Cultural Affairs Department

Wydarzenie odbyło się w ramach polsko-niemieckiego roku jubileuszowego 2016 ŚWIĘTUJEMY! zorganizowanego przez Goethe-Institut i Ambasadę Niemiec z okazji 25-lecia Traktatu o dobrym sąsiedztwie i przyjaznej współpracy. www.goethe.de/swietujemy

złote demony

23-25 CZERWCA 2016
PREMIERA 23 CZERWCA 2016

LICZBA PRZEDSTAWIEŃ: 4
LICZBA WIDZÓW: 216

Spektakl w ramach cyklu Aktywizm tańca. Przestrzenie choreografii. „Złote demony” zostały zainicjowane przez Marię Stokłosę, która wiosną 2015 roku zaproponowała współpracę choreografkom i performerkom: Magdalenie Ptasznik i Marcie Ziótek. W pracy nad tym projektem korzystały z metod terapii tańcem, książek Anny Halprin (choreografki, zajmującej się uzdrawiającą pracą z ciałem), szamańskich tańców żywiołów i kart tarota. „Złote Demony” to spektakl, który nie dąży do krystalizacji, ani ostatecznej wersji, ale rozwija się, aktualizuje i zmienia. „Złote demony” to poszukiwanie relacji między podświadomością, ruchem, kobiecym ciałem, jego reprezentacją, choreografią i życiem.

KONCEPCJA
Maria Stokłosa

CHOREOGRAFIA, WYKONANIE
Magdalena Ptasznik, Maria Stokłosa, Marta Ziótek

PRODUKCJA
Nowy Teatr

KOPRODUKCJA
Fundacja Burdąg, Centrum w Ruchu

WSPARCIE
Wawerskie Centrum Kultury, Biuro Kultury m.st. Warszawy w ramach projektu Centrum w Procesie oraz Szene Salzburg w ramach sieci APAP

MEZZE – WYDARZENIE TOWARZYSZĄCE
Liczba widzów: 10

Autorski format kameralnych spotkań pospektaklowych opracowany i praktykowany w Veem House for Performance w Amsterdamie. Spotkania mają nieformalny charakter i są miejscem, gdzie zaproszeni goście, około 15 osób, mają szansę w atmosferze swobodnej rozmowy wymienić się spostrzeżeniami dotyczącymi obejrzanego spektaklu. Spotkania odbywają się dzień, lub dwa po prezentacji spektaklu. Uczestnicy spotykają się wokół nakrytego papierowym obrusem stołu, na którym każdy uczestnik może zapisać myśli wywołane rozmową. MEZZE kończy się wspólnym odczytaniem tego, co zostało napisane na obrusie.

WARSZTATY TAŃCA – WYDARZENIE TOWARZYSZĄCE

Liczba widzów: 41

Otwarty, autorski warsztat prowadzony przez Marię Stokłosę, Magdalenę Ptasznik i Martę Ziótek oparty na praktykach rozwiniętych podczas tworzenia spektaklu „Złote Demony”.

Foto: materiały zespołu

dakh **daughters**

24 CZERWCA 2016

LICZBA KONCERTÓW: 1

LICZBA WIDZÓW: 416

Ukraińskie Dakh Daughters to czarny kabaret, który czerpie z burleski, baletu, elektroniki, folku dodając do tego punk-rockowy pazur. Siedem niesamowitych osobowości z różnymi muzycznymi doświadczeniami. Sekretom uniwersalnej siły zespołu jest Teatr – każda z artystek jest przede wszystkim aktorką, a co za tym idzie każda muzyczna kompozycja Dakh Daughters to właściwie mini-performans.

WYSTĘPUJĄ

Ruslana Khazipova, Solomiia Melnyk, Natalka Halanevych, Tanya Havrylyuk, Nina Dushna, Anna Nikitina, Zo

anioły w ameryce

7-10 LIPCA 2016

LICZBA PRZEDSTAWIEŃ: 4

LICZBA WIDZÓW: 1676

Spektakl opowiada o życiu grupy nowojorskich gejów, którzy żyją w czasach szalejącej pandemii AIDS i ultrakonserwatywnych rządów Ronalda Reagana w latach 80. ubiegłego wieku. Sprawy tożsamości seksualnej, wielkiej polityki i ideologii, problemów rasowych i społecznych oraz kwestia religii przeplatają się w tej wielowątkowej, epickiej opowieści, w której wymyśleni przez autora bohaterowie mieszają się z autentycznymi postaciami historycznymi. Wspaniały tekst Tony'ego Kushnera to głęboka analiza duszy amerykańskiej, urastająca w spektaklu Warlikowskiego do uniwersalnej wizji miłości w czasach zarazy, miłości homoseksualnej, która ujawnia pokłady zła w każdym z nas.

(...) W tej sztuce jest wiele aniołów. Próbuję je zrozumieć. To postaci, których istotą jest kochanie. Spadły z nieba i teraz brudzi je ulica. Wierzę w takie anioły. Bardziej interesują mnie ich dusze niż amerykański kontekst, w którym funkcjonują. Przyglądam się ich życiu i oczywiście okazuje się, że mają takie same problemy jak ludzie na całym świecie.

— Krzysztof Warlikowski (z rozmowy Joanny Kijowskiej, „Dziennik”)

„Anioły w Ameryce” w reżyserii Krzysztofa Warlikowskiego w TR Warszawa od premiery w 2007 roku niezmiennie zachwycają i pobudzają do głębokiej refleksji.

— Kama Pawlicka, „Teatr dla Was”

Przykład mistrzowskiego panowania nad sztuką teatralną: imponująca maszyneria widowiska uruchomiona w celu przedstawienia pełnej rozmachu epickiej opowieści.

— Anna R. Burzyńska, „Tygodnik Powszechny”

OBSADA

Magdalena Cielecka, Andrzej Chyra, Dorota Kolak, Maja Komorowska, Rafał Maćkowiak, Zygmunt Małanowicz, Maja Ostaszewska, Jacek Poniedziałek, Danuta Stenka, Maciej Stuhr, Tomasz Tyndyk

REŻYSERIA

Krzysztof Warlikowski

TEKST

Tony Kushner

PRZEKŁAD

Jacek Poniedziałek

SCENOGRAFIA

Małgorzata Szczęśniak

MUZYKA

Paweł Mykietyn

REŻYSERIA ŚWIATŁA

Felice Ross

FILM

Paweł Łoziński

SONGI

Adam Falkiewicz

Spektakl gościnny TR Warszawa.

Koprodukcja TR Warszawa z Comédie de Valence Centre Dramatique National Drôme-Ardèche, Maison de la Culture d'Amiens – Scène Nationale i TNT – Théâtre National de Toulouse – Midi-Pyrénées.

Foto: Wonge Bergmann

made in bangladesh

17 LIPCA 2016

LICZBA PRZEDSTAWIEŃ: 1
LICZBA WIDZÓW: 287

Helena Waldmann wraz z 12 bangladeskimi tancerkami kathak odwiedziła fabryki tekstylne w Bangladeszu i zbadała panujące tam warunki pracy, które przetworzyła w swojej choreografii, inspirując się powtarzalnymi gestami robotników szwalni. „Nie jestem wystarczająco silna, by wykonywać tę pracę. Wciąż jestem wykorzystywana i zmuszana” – takie i podobne wypowiedzi szwaczek pojawiają się podczas spektaklu na ekranie. Ze sceny padają zgoła inne słowa: „Jestem dumna z tego, że jestem częścią przemysłu modowego – dumna z mojej niezależności”. Sprzeczne opinie szwaczek obrazują nierozwiązane i nierozwiązywalne problemy, które Helena Waldmann poznała podczas swoich poszukiwań i obserwacji w Bangladeszu. W drugiej części przedstawienia pojawiają się analogie do europejskiego sektora kulturalnego i jego samowyzyskujących się struktur. „Made in Bangladesh” to niewygodna sztuka, która dzięki swej konsekwencji i cielesnej plastyce daje artystyczny wyraz zastraszającym stosunkom pracy panującym w dzisiejszym świecie. Sprawdź metki na swoich ubraniach. Made in Bangladesh?

CHOREOGRAFIA
Helena Waldmann

WYSTĘPUJĄ
Munmun Ahmed, Shammy Akter, Shareen Ferdous, Masum Hossain, Urme Irin, Mela Lamiya, Trina Mehnaz, Hanif Mohammad, Tumtumi Nuzaba, Bishwazit Sarkar, Shoma Sharmin, Labonno Sultana

WSPÓŁPRACA CHOREOGRAFICZNA
Vikram Iyengar

TANCERKA W PROJEKCJI WIDEO
Brit Rodemund

KOMPOZYCJA I MUZYKA
Daniel Dorsch

KIEROWICTWO MUZYCZNE I KOMPOZYCJA
Hans Navara

KOSTIUMY
Hanif Kaiser, Judith Adam

WIDEO
Anna Saup

Po spektaklu odbyła się rozmowa z reżyserką Heleną Waldmann, Edytą Kozak (tancerką, choreografką) i Maxem Cegielskim (dziennikarzem). Spotkanie poprowadził Piotr Gruszczyński (dramaturg Nowego Teatru).

W ramach polsko-niemieckiego roku jubileuszowego 2016 ŚWIĘTUJEMY! zorganizowanego przez Goethe-Institut i Ambasadę Niemiec z okazji 25-lecia Traktatu o dobrym sąsiedztwie i przyjaznej współpracy. goethe.de/swiętujemy

Foto: Julian Rosefeldt

asylum. julian rosefeldt

25 LIPCA – 26 SIERPNI 2016

LICZBA WIDZÓW: 3000

Dziewięciokanałowa instalacja wideo z lat 2001-2002 niemieckiego artysty Juliana Rosefeldta porusza tytułowy temat azylu, jako jedno z kluczowych wyzwań naszych czasów. Utrzymane w konwencji żywych obrazów sceny przedstawiają mechanicznie i bez pośpiechu wykonywane czynności, przypominające pracę, którą zwykle trudnią się migranci. Artystę interesuje sposób, w jaki operujemy kliszami kulturowymi i stereotypami społecznymi, szczególnie wobec „Innych” i „Obcych”.

OPIEKA KURATORSKA
Agnieszka Pindera

Do realizacji pracy, która pomimo, że powstała 15 lat temu, nie straciła dziś na aktualności, artysta zaprosił ponad setkę osób, w tym również azylantów. Jak zdradza: „gazety w kanale aerodynamicznym układa w stopy poeta z Syrii, prześladowany za krytykę reżimu; w rolę sprzedawców pamiątek wcielił się w „Asylum” uchodźcy wojenni z Afryki, rolę muźłańskich sprzątaczek grają Albanci z Kosowa.” Estetyzacja, jakiej Rosefeldt poddał poszczególne sceny, przywołuje na myśl egzotykę, której poszukują Europejczycy podczas wakacji all-inclusive. Z drugiej strony syzyfowy i absurdalny charakter portretowanej w filmie pracy – podkreślany przez środowisko, w którym się ona odbywa – nawiązuje do żmudnego procesu weryfikacji, któremu poddawani są w krajach Unii Europejskiej poszukujący azylu. Instalacja kwestionuje „poprawność estetyczną”, jako analogię do koncepcji „poprawności politycznej” i jest próbą zmierzenia się artysty ze skutecznością sztuki współczesnej. Oszałamiająca wizualnie inscenizacja stanowi alternatywę dla obrazu uchodźców i migrantów kreowanego przez media i twórców wizualnych.

JULIAN ROSEFELDT

Urodzony w 1965 roku w Monachium. Studiował architekturę w Monachium i Barcelonie. Wykładowca Akademii der Bildenden Künste (Monachium). Mieszka i pracuje w Berlinie. Jego prace znajdują się w kolekcjach m.in. Berlinische Galerie w Berlinie, Burger Collection w Hong Kongu, Maison Européenne de la Photographie w Paryżu, MoMA – The Museum of Modern Art w Nowym Jorku, The Saatchi Collection w Londynie. Prace Rosefeldta składają się głównie z rozbudowanych, bogatych wizualnie instalacji filmowych i wideo. Formalnie często stosuje panoramiczne projekcje wielokanałowe. Jego instalacje rozpięte są między stylem dokumentalnym i teatralną narracją.

Projekt ramach 25-lecia partnerstwa miast Warszawy i Berlina. W ramach polsko-niemieckiego roku jubileuszowego 2016 ŚWIĘTUJEMY! zorganizowanego przez Goethe-Institut i Ambasadę Niemiec z okazji 25-lecia Traktatu o dobrym sąsiedztwie

lato kooperacji

LICZBA WYDARZEŃ: 11
LICZBA WIDZÓW: 77

Foto: Iza Grzybowska

Kooperatywa Spożywcza Dobrze zaprasza na LATO KOOPERACJI – cykl wydarzeń dotyczących odradzającego się ruchu spółdzielczego, aktywizmu miejskiego, pracy zespołowej, a także praktycznych i artystycznych interwencji w codzienną przestrzeń domu i miasta. W programie m. in. projektowanie gier kooperatywnych, warsztaty ogrodnictwa miejskiego, debaty o historycznej i współczesnej spółdzielczości przy wspólnej kolacji czy pogadanki o przyszłości mieszkalnictwa i ekonomii. Zaprosiliśmy też na serię specjalistycznych warsztatów pogłębiających umiejętności kluczowe dla współpracy – komunikacji, informacji zwrotnej, budowania społeczności. Spotkania odbywały się przez całe lato w każdą środę 18.00. Wstęp na większość wydarzeń bezpłatny.

8 CZERWCA
PRZEDWIOŚNIE POSTKAPITALIZMU?
GOSPODARKA SOLIDARNOŚCI I NOWE PRAKTYKI
EKONOMICZNE. PREZENTACJA I WARSZTAT.

15 CZERWCA
DZIEŃ WYMIENNIKA. BAZAR PRZEDMIOTÓW
I UMIEJĘTNOŚCI.

22 CZERWCA
WSPÓLNA SAŁATA. O OGRODNICTWIE MIEJSKIM.
POGADANKA Z ELEMENTAMI PREZENTACJI.

29 CZERWCA
PLANSZOWE GRY KOOPERATYWNE.
WARSZTAT I WSPÓLNA GRA.

6 LIPCA
SZCZĘŚCIE W MIEŚCIE. EKOWIOSKI I RUCH
TRANSITION TOWNS. PREZENTACJA I DYSKUSJA

13 LIPCA
WSPÓŁCZESNA KOOPERACJA MIESZKANIOWA
W POLSCE. DYSKUSJA PRZY KAWIE I CIACHU

20 LIPCA
SPOŁECZNOŚĆ I DZIAŁANIE. BUDOWANIE
SPOŁECZNOŚCI WOKÓŁ CELÓW ORGANIZACJI –
WARSZTAT.

27 LIPCA
JAN WOLSKI: ZAPOMNIANY KOOPERATYSTA?
KOLACJA Z KSIĄŻKĄ.

3 SIERPNI
MODERACJA I SZTUKA DYSKUSJI. WARSZTAT.

10 SIERPNI
NOWE PRZYWÓDZTWO. WARSZTAT.

17 SIERPNI
INFORMACJA ZWROTNA CZYLI JAK
KRYTYKOWAĆ NIE OBRAŻAJĄC. WARSZTAT.

24 SIERPNI
KOLACJA ZE SPÓŁDZIELNIĄ SOCJALNĄ
MARGINES.

ptaki, krzaki i robaki, czyli o przyrodzie miasta

LICZBA WYDARZEŃ: 9
LICZBA WIDZÓW: 93

Cykl warsztatów przyrodniczych dla dzieci. Zastanawialiśmy się, jak wygląda świat oczami ptaków. Co sprawia, że unoszą się w powietrzu? Dlaczego niektóre szybują, a inne szybko uderzają skrzydłami? Poszukiwaliśmy miejsc, w których się kryją i zakładają gniazda. Rozmawialiśmy, jak możemy pomagać ptakom na co dzień.

Spojrzeliliśmy też uważnie pod nogi i dowiedzieliśmy się, kim jest turkuć podjadek, ile nóg ma stonoga, na kogo czyha wij i co tak naprawdę pod ziemią robi dżdżownica. Zrobiliśmy prosty domek dla samotnych pszczoł, próbowaliśmy złapać owady, żeby potem przyjrzeć im się z bliska i zachwycić się róż-

norodnością barw i kształtów. Rozmawialiśmy o tym, jak pszczoły radzą sobie w mieście oraz do czego służą „hotele dla owadów”.

W trakcie spacerów po okolicznych parkach przyrzeliśmy się roślinom, które w nich rosną. Szukaliśmy różnych kwiatów, nasion, owoców, rozmawialiśmy o ich funkcjach i roli w ekosystemie miasta. Oddaliśmy głos dzieciom, żeby opowiedziały jak widzą przyrodę wokół siebie, co w niej lubią, jak wykorzystują, co jedzą i skąd to jest.

25 CZERWCA

KTO POD KIM DOŁKI KOPIE? CZYLI O BEZKRĘGOWCACH ŻYJĄCYCH W ZIEMI.

PROWADZENIE Igor Siedlecki

2 LIPCA

O CZYM MARZĄ ROŚLINY?

PROWADZENIE Magda Siemaszko

Warsztaty terenowe, podczas których rozglądaliśmy się po okolicy w poszukiwaniu różnych roślin i odpowiedzi na pytanie czego poszukują one same.

16 LIPCA

JAK OBSERWOWAĆ PTAKI?

PROWADZENIE Stanisław Łubieński

Podczas spaceru dzieci poznały parkowy *savoir-vivre* i podstawowe zasady bezpiecznego podglądania miejskiej przyrody.

23 LIPCA

CZY "ŚMIECI" MOGĄ STAĆ SIĘ POŻYWIENIEM DLA ROŚLIN?

PROWADZENIE Magda Siemaszko

Co się dzieje z resztkami z naszej kuchni? Czy zamiast wyrzucać je do kosza, możemy zrobić z nimi coś pożytecznego?

30 LIPCA

CO TO TAKIEGO JEST PTAK?

PROWADZENIE Stanisław Łubieński

Podczas spaceru zastanawialiśmy się, jak wygląda świat oczami ptaków.

6 SIERPNI

GDZIE MIESZKAJĄ SAMOTNE PSZCZOŁY?

PROWADZENIE Igor Siedlecki

Warsztaty terenowe, na których uczestnicy odkrywają jak ciekawe i różnorodne są pszczoły samotnice.

13 SIERPNI

CZY SÓJKA LECI ZA MORZE?

PROWADZENIE Stanisław Łubieński

Podczas spaceru rozmawialiśmy o cudzie ptasich migracji.

20 SIERPNI

OGRODNIK-ŁAKOMCZUCH.

PROWADZENIE Magda Siemaszko

Warsztaty o roślinach jadalnych.

27 SIERPNI

JAK PRZYJRZEĆ SIĘ BIEGACZOM I JAK SCHWYTAĆ MOTYLA? CZYLI O METODACH ŁAPANIA OWADÓW W TERENIE.

PROWADZENIE Igor Siedlecki

Foto: Iza Grzybowska

warsztaty mój zielony dach

18 CZERWCA – 27 SIERPNI 2016
ŚWIETLICA NOWEGO TEATRU

LICZBA WYDARZEŃ: 2
LICZBA WIDZÓW: 100

EDUKACJA

Cykl warsztatów propagujących „zielone dachy” na prywatnych domach w mieście i pod miastem. Kompozycja przydatnych roślin, koszt dachowego ogrodu oraz układanie warstw dachowych, a także posadzenie roślin przez samych uczestników gwarantowały naukę i dobrze spędzony czas. Warsztaty odbyły się w ramach projektu Zielone Miasto i Festiwalu Ogrodów – Ogrody Tymczasowe, który ma na celu zwiększenie świadomości o znaczeniu zieleni miejskiej dla mieszkańców.

Celem zajęć było:

- Podniesienie świadomości znaczenia TERENÓW ZIELENI dla mieszkańców.
- Przybliżenie tematu ZIELENI młodemu społeczeństwu.
- Ukazanie tendencji kształtowania współczesnych ogrodów.
- Uczynienie miasta (czasowo) bardziej zielonym.